

Saul rabbi iratai

Saul rabbi nevével a keresztény hívő – a szentírási eseményeket időrendben követve – először akkor találkozik, amikor ez a kisázsiai Tarszusban született, és a zsidó hithagyományok alapján nevelt exil – zsidó felsőbb tanulmányainak elvégzésére Jeruzsálembe érkezik, s ott mint a templom megbízottja, részt vesz István vértanú megkövezésében. Életének következő, s egyben legfontosabb állomása a szentírási „Apostolok cselekedetei” szerint az az esemény, amikor szintén a templom főpapjainak megbízásából Damaszkuszba tart, hogy ott elfogja a Jézus-követőket, s vasraverve kísérfje őket a jeruzsálemi szanhedrin bírósági testülete elé kínvallatásra és kivégzésre. Az elbeszélés szerint a damaszkuszi úton megjelenik neki a feltámadt Jézus, s neki szegezi a kérdést, miért üldözi őt. Saul ekkor ideiglenesen megvakul, Damaszkuszba érve megtér, a keresztény gyülekezethez csatlakozik, majd mint Jézus, a feltámadt Üdvözítő „apostola”, működik közre a korabeli kereszténység belső életében.

Hiába hiszünk az első hallásra szépen csengő mesének, hiába nem vádoljuk a zsidó rabbit és Lukács evangélistát, az Apostolok cselekedeteinek szerzőjét már első hallásra is hazugsággal, a történelmi hitelesség keretein belül maradvá felüti bennünk fejét a kételkedés. Mint tudvalevő, Damaszkusz Szíria fővárosa volt, s ezt figyelembe véve a kételkedés szelleme a következő kérdéseket súgja fülünkbe: 1.) Mit kerestek Saul rabbi és a jeruzsálemi templom katonái Szíria, tehát egy idegen, független állam fővárosában? 2.) Melyik szíriai hatóság meghatalmazó engedélyével kívánta ott a jeruzsálemi megbízott megoldani a damaszkuszi keresztények elfogatását és Jeruzsálembe szállítását? 3.) Milyen alapon engedte volna be területére a szíriai hatóság a jeruzsálemi templom katonáit egy olyan pap vezetésével, aki szíriai állampolgárok elfogására érkezett?

Itt jegyezzük meg, hogy a korabeli államszerveződési viszonyokat szem előtt tartva, Saulnak Damaszkusz felé először Peraeán, majd a Dekapoliszi államalakulat területén, végül pedig Batanaeának a Gelileával (Galil hag gojiim = gojok (nem zsidók földje) határos nyúlványán is át kellett volna haladnia, ha Damaszkuszba kívánt volna eljutni ezen a cca. 300 km-es úton. Ezek az államok mint „römische Klientelstaaten”, azaz római kliensállamok vannak jelezve a korabeli állapotokat tükröző német térképeken, s tudvalevőleg nemzsidók lakta területeknek számítnak, hiszen a zsidó állam ekkor Júdeának nevezetik, és sokkal délebbre terül el. Hogy az őt Damaszkuszba küldő jeruzsálemi papi nagytanács milyen módon képzelte el Saulnak a nemzsidó damaszkuszi foglyokkal való visszatérését ellenséges, vagy más fennhatóság alá tartozó területeken át, azt józan ésszel nem tudjuk elképzelni. Így meg kell állapítanunk, hogy Saul rabbi története már a kezdeteknél erősen sántít. Hogy Damaszkuszba legfeljebb mint turista tehette volna be a lábát a helyi hatóságok írásos engedélyével, az több, mint valószínű. Ha viszont utazásá-

nak, ennek az Apostolok cselekedetei szerint Saul életében sorsfordító fontosságú eseménynek a története mese, akkor mesének kell értékelnünk csodás megtérésének történetét is. Mit keresett tehát Saul, ez a zsidó farizeus papi rendbe tartozó rabbi a keresztények között? Erre a kérdésre próbálunk meg most válaszolni. Mielőtt azonban rátérnénk a konkrét elemzésekre, azt is tisztáznunk kell, hol járt tehát Saul rabbi, ha nem Damaszkuszban? Erre a perdöntő kérdésre **Michael Baigent** és **Richard Leigh** könyvéből kapunk választ, akik a „*Verschlussache Jesus /Die Qumranrollen und die Wahrheit über das frühe Christentum*” (Jézus – lezárt ügy / A qumráni tekercsek és az igazság a korai kereszténységről) című elemző művükben így írnak: „*Apostelgeschichte 9 berichtet dann von Saulus Bekehrung. Schon bald nach Stephanus Tod soll er sich auf den Weg nach Damaskus gemacht haben, um dort Mitglieder der Urkirche aufzuspüren. Er reist in Begleitung eines Stoßtrupps und trägt die Haftbefehle seines Vorgesetzten, des Hohenpriesters, mit sich. Wie bereits angemerkt, führte diese Expedition höchstwahrscheinlich nicht nach dem syrischen Damaskus, sondern nach jenem Damaskus, von dem in der sogenannten Damaskusschrift die Rede ist, das heißt nach Qumran.*”

Auf dem Weg zu seinem Bestimmungsort ereignete sich jenes für Saulus so traumatische Erlebnis, das die Bibelkommentatoren als Sonnenstich, als epileptischen Anfall oder als mystische Vision interpretiert haben (Apostelgeschichte 9,1-19; 22,6-16) Magyar fordításban : „Az Apostolok cselekedeteinek 9. része ad hírt Saul megtéréséről. Ő már közvetlenül István (vértanú) halála után Damaszkuszban vette útját, hogy ott az Ősegyházat kifürkéssze. Egy rohamcsapat kíséretében utazott, kezében egy, az előjárótól, a főpaptól kapott elfogatási paranccsal. Amint már észrevételeztük, ez az expedíció nem a szíriai Damaszkuszba vezetett, hanem, amiről a Damaszkusz-iratként ismert írás beszámol, egy másik Damaszkuszba, amit Qumránnak neveznek.

Tehát útban a számára kijelölt hely felé esett meg az a bizonyos, Saul számára traumatikus élmény, amit a biblia-komentátorok mint napszúrást, mint epileptikus rohamot, vagy misztikus víziót határoznak meg.” (Apostolok cselekedetei 9,1-19; 22,6-16) Majd így folytatják: „Einem modernen Psychologen erscheint Saulus Abenteuer nicht sonderlich außergewöhnlich. Es kann tatsächlich durch einen Sonnenstich oder einen epileptischen Anfall ausgelöst worden sein. Es ließe sich aber genauso gut als Halluzination, als hysterische oder psychotische Reaktion oder auch schlicht als die Reaktion eines schuldbewußten, sensiblen Menschen, dessen Hände von Blut befleckt sind erklären. Saulus deutet es dagegen als eine echte Erscheinung Jesu, den persönlich nie kennengelernt hat. Und auf diese Erscheinung hin erfolgt seine Bekehrung.” Magyarul: „Egy modern pszichológus számára Saul kalandja nem tűnik különösebben rendkívülinek. Egy napszúrás, vagy egy epileptikus roham valóban létrehozhatta ezt. Ez azonban megmagyarázhatónak tűnik egyszerűen éppúgy egy olyan bűnös ember hallucinációja, hisztérikus vagy pszichotikus reakciójaként is, akinek a kezei vértől szennyesek. Mindennek ellenére Saul számára ez valóságos Jézus-jelenésként tűnik föl, akivel ő szemé-

lyesen soha nem ismerkedett meg. Ennek a jelenésnek alapján történik aztán a megtérése.”

Aint látható, létezik tehát egy „Damaszkus-irat”-ként ismert írás, mely közli, hogy Qumrán titkos neve „Damaszkusz” volt. A Qumránban, a Holt-tenger mellékén túlélt esszenus közösség így próbálta elrejteni magát a beszédben, hogy senki se értse, valójában Qumránról van itt szó. Hogy a zsidó hatóságok a qumráni közösséget vörös posztónak tekintették, nem kétséges, hiszen ott a *Keresztelő Szent János*-féle titkos társaság működött, melynek alapelvei közé tartozott a tiltakozó jellegű, önkéntes elzárkózás a zsidó társadalomtól, mely faji alapon már akkoriban is különbséget tett zsidó származásúak és prozeliták, azaz csak vallásilag zsidók között. A lemondás az anyagiakról sem egyezik a júdai szellemiségével, s ez a közösség valószínűleg meg a lehetőséget és a hátteret Jézus fellépéséhez is. Ebből a közösségből kerültek ki Jézus első apostolai. Mint tudjuk, Jézus unokatestvére, Keresztelő Szent János is magát az eljövendő Üdvözítő előfutárnak nevezte, s tanításával, életfelfogásával és bemerítő tevékenységével (tisztító szertartás, a bűnöktől való szabadulás szertartása) valóban előkészítette Jézus Urunk számára a talajt. Szavára ezrek özönlöttek a Jordánhoz, akiknek zöme János utasítására, majd meggyilkolása után még nagyobb számban Jézushoz csatlakozott. Jézus kivégzése és a minden bizonnyal a qumráni közösséghez tartozó *István* vértanú megkövezése után a nagy szanhedrin, a zsidó főtanács ennek a közösségnek hirdet hadüzenetet, s ide küldi a rohamcsapatot Saul rabbi vezetésével. Hogy István vértanú a qumráni közösség tagja volt, arra irányítja figyelmünket az a tény is, hogy az Apostolok cselekedeteiben leírt védőbeszédében így szól az őt vádoló főpapokhoz: „*Ti keménynyakúak, ti körülmételetlen szívűek és fülűek! Mindig ellenálltatok a Szentléleknek, ti is, akárcsak atyáitok! Melyik prófétát nem üldözték atyáitok? Leöldösték azokat, akik az Igaz eljövételéről jövendöltek*” (Ap.csel. 7.51-52.) Mint arra az említett Baigent-Leigh-könyv is konkrétan utal: „*In seiner Verteidigungsrede weist Stephanus auf den Mord an jenen hin, die die Ankunft des Gerechten erwarten. Diese Bezeichnung stammt eindeutig und ausschließlich aus dem Vokabular der Qumranschriften. Der Gerechte tritt in den Schriftrollen von Toten Meer wiederholt als Zaddik in Erscheinung, und die Bezeichnung Lehrer der Gerechtigkeit (Moreh ha-Zedek) in Rollen leitet sich von derselben Wurzel her.*” Magyarul: „*István védőbeszédében utal azoknak a meggyilkolására, akik az 'Igaz' eljövését várták. Ez a megnevezés egyértelműen és kizárólag a Qumráni Tekercsek szótárából származik. Az 'Igaz' a Holttengeri Tekercsekben ismétlődően mint 'Zaddik' jelenik meg, és ez az elnevezés, az 'Igazság Tanítója' (Moreh ha-Zedek), szerepkörében ugyanebből a gyökérből táplálkozik.*” Így István vértanúval kapcsolatban egyértelműsíthető a qumráni közösséghez való szoros hozzátartozása.

A „damaszkuszi út” és az „ott történtek” felderítése után folytassuk előbb megkezdett kutatásunkat.

Franco Zeffirelli a „*Jesus of Nazareth*” című nagyszabású filmjének végén, amikor a zsidó főpapság értesülése nyomán a jeruzsálemi nagytemplom felügyelő

rabbija, Szerah belép az üresen hagyott sírba, s meglátja a kőágyon heverő lepleket, szinte csak magának suttogja: „*Csak most kezdődik.*” Ezzel a megállapítással bocsátja tehát útjára nézőit Zeffirelli az általa megformált történet végén, sugallva, hogy a feltámadt test eltűnésével új fejezethez érkezett a világtörténelem. S valóban, ezzel a megállapítással indul útjára a kereszténység története. Hogy azonban ezen kívül mi húzódik még meg a Zeffirelli által mesteri módon Szerah szájába adott mondat mögött, annak érdemes utána gondolnunk. Egyrészt nyilvánvalóan megindul a keresztény Egyház belső élete. Eleinte az üldöztetésekkel és tisztahitű vértanúk tízezeivel, majd a politikai hatalom pozíciójába került egyházi szervezet botrányos uralkodásának mintegy ezerhat száz éves történeti szakasza népiirtással, rasszista alapon történő tömeggyilkosságokkal, boszorkányüldözéssel, hódításokkal, az arany mammonának térdreborult imádásával, a világi hatalom felépítésével, majd ennek a hatalomnak a világra való kiterjesztésével és a gyengébb nemzetek tönkretételével, politikai és gazdasági zsarolásával, szolgáljáromba való taszításával, kultúrkinccseik, nemzeti értékeik politikai és sovén érdekek alapján történő irtásával. Ez az „áldásos” tevékenység feloldódik a második világháborút követő vallási gyengülésben, majd elérkezik a teológiai modernizmus örökösei között morzsolódó egyházi élet totális, belülről jövő szétzüllesztésének, elvilágiasításának gyatra időszaka a XX. század második felében, a minden ferdülés, „masság” iránti toleráns odafordulással, az értékes egyházi kultúra elsilányításával, s a papi élet kényelmének túlhangsúlyozásával. Az üres sírral azonban elindul egy másik, egy ezzel párhuzamos folyamat is, melynek befejezése, mint egy drámai mű feszültségének feloldódása a végben, napjainkban zajlik. Nos, mi ez a másik folyamat, mely szintén Jézus test szerinti föltámadásával kezdődött meg?

Máté evangéliumában a következőket olvashatjuk: Jézus teste eltűnésének hírére „*az Őrök közül néhány a városba ment és jelentette a főpapoknak mindazt, ami történt. Ezek a vénekkel egybegyűlve tanácsot tartottak, aztán sok pénzt adtak a katonáknak és meghagyták nekik: 'Mondjátok: Éjnek idején, amíg mi aludtunk, eljöttek tanítványai és ellopták. Ha tudomást szerez róla a helytartó, mi majd megnyugtadjuk és kimentünk titeket.'* Azok elfogadták a pénzt és úgy tettek, amint kioktatták őket. Ez a szóbeszéd mind a mai napig el van terjedve a zsidók között.” (Máté 28.11-15.) (A zsidók között elterjedt „szóbeszéd” alatt értsd azt, hogy a tanítványok ellopták a testet.)

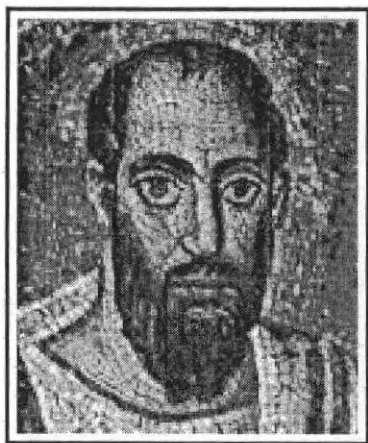
Ezen híradás szerint a főpapi tanács tagjai rettegve féltek az igazság kiderülésétől, s pénzt áldoztak annak elkendőzésére. Ez a félelem csak addig tart, mint minden félelem, amíg az ember rá nem jön a szorult helyzet megoldására, de azon túl már a megoldáson fáradozik. Meglátásom szerint így, a megoldás zálogaként, s egy hosszú időkre szóló terv megindításának főszereplőjeként került a fiatal, életerős Saul rabbi a keresztények közé, s a feltámadás ténye fölötti félelem végeztette el vele azt a munkát, melynek savanyú gyümölcseit ma „élvezzük”. Saul rabbi, miután elfogadtatja magát a keresztény kelet közösségeivel, melyek kereszténnyé térítésének magvető munkásai a Jézus által kiválasztott tizenegyek voltak,

hosszú és áldozatteli utazásokat tesz az akkor ismert világ országaiban, s térítésének eredményeképpen Jézust követő gyülekezetekben prédikál Antiochiában, Cipruson, Ikóniumban, Pszidiában, Lisztrán és Derbén a kisázsiai térben, majd Jeruzsálemben, Szíriában, Frigiában, Filippiben, Tesszalonikiben, Korinthoszbán, Efesusban és Rómában tevékenykedik, sőt a hagyomány szerint római polgár lévén, Hispánia provinciába is eljut. Fellépése meglepő aktivitást, dinamizmust, agilitást, fajtabeliségéből adódó rámenősséget, impulzívítást, erőszakosságot mutat, mely időnként olyan szintre fokozódik, mely szinte már elviselhetetlen az egyes közösségek számára. Ilyenkor szívesen hivatkozik szenvedéseire, a kiállt megpróbáltatásokra és ezeknek tükrében kéri híveit, viseljék el őt és fogadják el szeretettel. Ezt teszi a Korintusiakhoz írott második levelében is: *„Többet fáradtam, börtönbe többször vetettek, /Módfelett sok verést kaptam, sokszor forogtam halálveszélyben. /A zsidóktól ötször kaptam egy híján negyvenet, /Háromszor megbotoztak, egyszer megköveztek, /Háromszor szenvedtem hajótörést. ... Sokat voltam vándorúton, /Veszélyben forogtam folyóvizeken, veszélyben rablók miatt, /Veszélyben népem részéről, veszélyben a pogányok között./ Veszélyben városokban, veszélyben a pusztán, /Veszélyben a tengeren, veszélyben hamis testvérek között. /Fáradtam és kinlódtam, sokat virrasztottam, /Éheztem és szomjaztam, gyakran böjtöltem, /Fagyoskodtam és ruhátlan voltam. /Minden mástól eltekintve mindennapi zaklatásom: /Az összes egyházakért való gond terhel.”* Mikor a megható fordulat bekövetkezik, s a gyülekezet ismét mint atyjára néz Saulra, újra nyeregben érzi magát, s ismét felülről kezeli a rábizottakat, s a törvényalkotó hatalom erejével avatkozik bele belső életükbe: *„Ha ugyanis valaki föllép és más Jézust hirdet, mint akit mi hirdettünk”* – szereti a királyi többest használni – *„vagy ha más lélekben részesül-nének, mint amiben részesültök, vagy más evangéliumban, mint amit elfogadtatok: szívesen vennének. Pedig azt gondolom, hogy semmivel sem vagyok kisebb a fő-fő apostoloknál”*. (2.Kor.4-5.) Saul feltételezi, jobban mondván tudván tudja, hogy az őáltala megrajzolt Jézus-kép elűt azoktól az apostolokétól, akik személyesen ismerték Jézust, saját fülükkel hallották a tanítást, akiket maga Jézus választott ki tanítványainak, együtt járták vele éveken keresztül Galília és Júdea poros útjait, saját szemükkel láthatták csodatetteit, jelen voltak a halott Lázár feltámasztásánál, Jairus leányának új életre keltésénél, a gyógyításoknál és ördögűzéseknél, megtapasztalták, hogy a vakok látnak, bénák járnak, s nem utolsó sorban naponta hallották a tanítását, és ott álltak a Genezáret tavának fűvenyén, amikor a feltámadt Isten Fia meglátogatta őket, s együtt térdeltek a mennybe szálló Élő Istenfiú láttán a hegyen. Hiszen ki másnak a tanítását hallhatnák ezek a gyülekezetek Saulén kívül, mint a főként a kisázsiai térben tevékenykedő tizenegyét? Saul pontosan tudja, hogy más tanít, mint a galileai, azaz nem zsidó apostolok, mégis, szántsándékkal teszi ezt. Vajon mi lehet emögött? Nem nehéz kitalálni. Mindenesetre fölöttébb furcsa kitétel a beismerés, hogy a hívek szívesebben fogadják el az igazi apostolok júdaiságtól mentes tanítását, mint az élet minden porcikáját törvények alá rendelő zsidó hit rabtartó szemléletének sauli beszívárogtatását a szabadságra épülő és az egyéni

döntés hatáskörére építő jézusi tanok helyébe. „Szívesen vennétek” a mások tanait, fogalmaz Saul, tudva, hogy ő nem felszabadít tanításával, ahogy ezt Isten Fia tette, hanem megterhel, lealáz, elnyom, elfojt és megsemmisít.

Egy másik helyen sziszegő gyűlölettel imígyen beszél ez a kívülálló a valódi kiválasztottokról: „*De amit most teszek, a jövőben is megteszem, hogy alkalmat ne adjak azoknak, akik alkalmat keresnek arra, hogy dicsekvésükkel olyanoknak tűnjenek föl, mint mi. Az ilyenek álapostolok, álnok munkások, akik csak tettetik magukat Krisztus apostolainak. Nem is csoda, hiszen maga a sátán is a világosság angyalának tettei magát.*” (2. Kor.12-15.)

Tehát aki nincs vele, az ellenség, aki nem áll az ő szándékainak szolgálatában, azt ki kell taszítani. Nem nehéz felismerni ebben a gyűlöletre épülő suli szemléletben a zsidók démonikus istenképének bosszúszomjas, gyilkos arcvonásait. Ez a csúnya (arcát és alakját ismerjük egy korabeli mozaiképről), veszeke-dős kis zsidó pedig nyíltan szembeszegül a jézusi akarattal, a Jézus által kiválasztott apostolokat sátni eröként állítja be a hívő közösség előtt. Érdekes módon csüng ki az ószövetségi lóláb ez alól a vándorkösztem alól. A szeretet és az aggodalom köntösébe öltöztetett egyeduralmi törekvések bűzlenek ki itt az önjelöltség rabbinikus kaftánja mögül. Különös dolog észrevenni, hogy Saul rabbinak egyetlen levele sincs, ahol nem óvná híveit a „*tévtanítóktól*”, „*álapostoloktól*”. A megtévesztés szelleme játssza itt egy repedt hangú sófáron a hamisság disszonáns szimfóniáját, melynek előadója a jelek szerint roppant nagy fontosságot tulajdonít a saját méltóságának és a saját tanításának, amellyel fordított arányban halványul, fojtódik el az eredeti jézusi tanítás, mely a zsidó istent ördögnek nevezi. Hiszen János apostol és evangélista így jegyzi fel Jézusnak a zsidókhoz intézett feddő szavait: „*Ha Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem is, mert én Istentől való vagyok és tőle jöttem. Nem a magam nevében jöttem, hanem Ő küldött engem. Miért nem értitek beszédemet? Azért, mert nem tudjátok meghallgatni szavaimat. A ti atyátok az ördög, és atyátok kívánságait akarjátok követni. Gyilkos az kezdet óta. Nem tartott ki az igazságban, mert nincs igazság benne. Amikor hazudik, a saját természete szerint beszél. Hazug ő és a hazugság atyja.*” (János 8. 42-45.) Mindamellet Saul állandóan annak a bizonyításra szorul, hogy ő is apostol: „*...semmivel sem maradok el a 'fő-fő apostolok' mellett, bár semmi sem vagyok. Apostoli mivoltom bizonyítékait nagy türelemmel mutattam be előttetek jelekkel, csodákkal és csodás erőkkal.*” (2.Kor. 11-13.) Szinte megható az álszerénység

Kép: **Saul rabbi.**
(Pál „apostol” hiteles arcképe egy ravennai mozaikon.)

eme önleértékelő megnyilvánulása: „*bár semmi sem vagyok*”, az előzmények után és csupán azt bizonyítja, hogy a korabeli kereszténység ferde szemmel nézte tevékenységét, mert nem tartották apostolnak. Hogyan is tarthatták volna, amikor őt nem választotta ki erre a szerepre senki.

Vagy másutt: „*Csodálkozom, hogy attól (ti. Páltól, a szerző), aki Krisztus kegyelmére meghívott titeket, ily gyorsan átpártoltatok egy más evangéliumhoz, holtott nincs más. Csak néhány ember akad, aki titeket megzavar és el akarja ferdíteni Krisztus evangéliumát. De ha már mi, akár egy mennybeli angyal más evangéliumot hirdetni, mint amit mi hirdetünk: átkozott legyen! Amint korábban már megmondtuk, most megismétlem: ha valaki más evangéliumot hirdetni nektek, mint amit tőlünk kaptatok, átkozott legyen!* (Gal.6-10.)

A iféle életszentséggel rendelkezhetett az a tanító „apostol”, aki ilyen alantass hangon átkozza el a „másságot”, s akinek átkain átsüt az ószövetségi zsidóság mohó, szadisztikus gyűlölete minden iránt, ami nem zsidó. A mindenkori júda-náci „Überrnensch”-nek legkiválóbb mintapéldánya ez a kis átkozódó zsidó, akit a nagy szanhedrin megbízásából sodort a szél a keresztények közé azzal az alig leplezett szándékkal, hogy a létrejött új vallás fejlődésének irányát természetes medréből egy zsidó vallási szekta medrébe terelje, hogy e szekta fellazított szálú, puhává és lagymataggá tett teológiai tanítását a zsidóság a történelem forgandóságában mindig úgy csűrhesse-csavarhassa, ahogy a pillanatnyi érdeke megkívánja. Ezen cél elérése érdekében természetesen kompromisszumokat kell kössön az ekkor még élő tizenegyek miatt is, akitől az ő emberi hitelessége azért bizonyos tekintetben függőségi viszonyban volt. Hogy mennyire nem vetette le azonban a sauli köpenyt, arra rámutat jeruzsálemi elfogatása is. Ekkor ugyanis a felháborodott zsidó csócselék, amely őt kereszténynek, azaz hitehagyott, áruló zsidónak tartja, a templomban elfogja Saul és ütlegetni kezdi. A tömeg kezéből csak a római katonák képesek kimenteni, akiknek Saul egy darabon cipelniük is kell, hogy a megdühödött csűrhe ne hogy megölje. Saul ekkor „az egész főtanács előtt” mondja el védőbeszédét. Ennek az eseménynek igen nagy jelentőséget tulajdoníthattak a zsidó vezetők, hiszen a teljes főtanácsot összehívták, amely mintegy 600 emberből állott. Ebben a beszédben Saul igen fontos jelzést tesz a zsidó nagytanács számára: „*Testvérek, én farizeus vagyok, farizeusok ivadéka! A holtak feltámadásába vetett remény miatt állok a bíróság előtt.*” (Apcsel. 23.6-7.) A ravasz, minden hájjal megkent Saul ugyanis jól tudta, hogy a főtanács farizeusokból és szadduceusokból áll, eme két papi pártból, s a szadduceusok nem hittek sem a feltámadásban, sem a lélek létében, sem az angyalokban, míg a farizeusok igen. Így Saul egyrészt megvallja valódi hovatartozását, a farizeusi rendhez való tartozását, mely papi rend tagjait a szadduceusokkal együtt Jézus csak mint „*Viperák fajzatát*”-t, „*festett koporsók*”-at, „*képmutatók*”-at emlegeti, s akikkel kapcsolatban felhívja a tanítványok figyelmét: „*Óvakodjatok a farizeusok és a szadduceusok kovászatól!*” (Máté 16.11.) Emellett vitát, egyenetlenséget szít a nagytanács eme két pártja között. Erre a farizeusok, azaz a saját pártjának tagjai közül sokan mellé állnak és kijelentik: „*Semmi*

rosszat nem találunk ebben az emberben. Hátha egy szellem, vagy egy angyal szólott hozzá?” (Ap.csel. 23.9.) A farizeusok tehát egyértelműen Saul mellé állanak, s a katonasággal kimentik őt a nagytanács színe elől, miközben cinikusan odavágnak a gyűlölt szadduceusoknak a szellemmel és az angyallal. Amikor a százados megkötözteti őt, akkor ő azonnal született római polgárjogára hivatkozik, s lehullanak kezeiről a kötelek: *„Nektek talán szabad római polgárt ítélet nélkül megostoroznotok? A százados ennek hallatára odalépett az ezredeshez és jelentette a dolgot: 'Mit akarsz tenni? Ez az ember római polgár!' Erre az ezredes odasietett és megkérdezte tőle: 'Mondd csak, római vagy?' 'Igen', felelte ő. 'Én drága pénzen jutottam ehhez a polgárjoghoz', mondta ekkor az ezredes. 'Én viszont abban születtem', válaszolta Pál. Azok, akik kivallatásra készültek, nyomban félreálltak, az ezredes szintén megjéjt, mikor arra gondolt, hogy római polgár létére megkötöztette”.* (Ap. csel. 22.25-29.) Saul tehát kivágja magát a bajból. Itt azonban fel kell tennünk a kérdést, miért védte volna meg őt, egy másvallású zsidót az utolsó pillanatban a nagytanács farizeuspárti vezetősége, ha nem azért, mert jól tudták, hogy a másvalásúság csak egy álarc, ami alatt soha nem szűntek meg a farizeusi arcvonások. Most azonban tekintsük át a Saul életében ekkor fellépő meglepő fordulatot, mely további következtetésekre jogosítja fel a kutatót: A római ezredes *„Azután két századost hivatott magához és ezt az utasítást adta nekik: Tartsatok készenlétben az éjjel harmadik órájától kezdve kétszáz gyalogost, hogy Cezáreiába menjenek, s ezen kívül hetven lovast és kétszáz dárdást. Szereljetek föl háttasállatokat is és ültessétek rá Pált, hogy épségben jusson el Félix helytartóhoz.”* (Ap. csel. 23.23-24.) Ez aztán a díszmenet, melyet egy, a zsidókat leigázó hatalom, a római megszálló hadsereg ezredese rendel el testőrségül egy kereszténnyé lett zsidó számára. Érdekes módon a többi, igazi apostolnak sohasem adatott meg ez a privilégium, bár ők nem voltak római polgárok. Mi azonban azt hisszük, ez a különleges katonai intézkedés nem a római polgárjogú személyt védte, hanem mélyebb okokra vezethető vissza.

Ekkor a százados Félix helytartó számára Saulnak még ajánlólevelet is ír, melyben közli, hogy a zsidók ezt a római polgárt titokban meg akarják ölni, pedig semmi bűne nincsen, ami miatt halált érdemelne. Ekkor Félix helytartóhoz szállítják, ahol a zsidók vádat emelnek ellene, mire a helytartó előtt Saul így védekezik. *„Azt azonban megvallom nektek, hogy atyáim Istenét aszerint a tanítás szerint szolgálom, amelyet ők eretekségnek mondanak, de hiszek mindabban, ami meg van írva a törvényben és a prófétákban.”* (Ap. csel. 24.14.) Mi ez, ha nem ismételt megvallása az orthodox zsidó hitnek, törvénynek és prófétáknak. Nyoma sincs itt semmiféle jézusi tanításnak, Jézus hitének. Pál mindig úgy forgatja a szót, ahogy pillanatnyi érdekei megkívánják, s érdekes, ahogy mind a rómaiak, mind pedig a zsidó vezetők elfogadják érvelését, sőt mindent megtesznek, hogy Saulnak semmi baja ne történhessen. Félix helytartó, mint az várható is, elutasítja a zsidó vádakát. Megjegyezzük, az Apostolok cselekedetei azt is nyíltan közlik, hogy Félix helytartó felesége zsidó volt, tehát Félixnek legalább két oka volt erre a döntésre.

Ekkor kerül Saul másodszor római védelem alá, ti. személyi testőrséget rendelnek őrzésére. Vajon mi oka volt a római hatóságnak, hogy ilyen lojális figyelemmel vette körül ezt a zsidó rabbit? Miért kap házi őrizetet, testőrséget a rómaiaktól? Erre válaszul ismét a már idézett Baigent-Leigh könyvhöz nyúlunk, mely maga is ezt a kérdést állítja elének a következő formában: „*Warum sollten die Römer einen Mann foltern und verhören, der wegen irgendwelcher Abweichungen von der orthodoxen Lehre und bei der Einhaltung von Ritualen seine Glaubensgenossen beleidigt hat? Daß sie ein derartiges Interesse an ihm haben, kann nur eine Erklärung haben: Sie vermuten, daß Paulus über Informationen politischer und / oder militärischer Natur verfügen könnte.*” Magyarul: „*Miért kínoznának és hallgatnának ki a rómaiak egy férfit, aki az orthodox tanítástól való bármiféle elhajlása által, vagy rituálék be nem tartásával hittársait megsértette? Hogy ők ilyen mértékű érdeklődést mutatnak, az csak a következő magyarázattal bírhat: azt kell feltételezzék, Pál olyan információkkal rendelkezik, melyek politikai vagy katonai természetük miatt fontosak.*” Majd így folytatják: „*Während seines Aufenthaltes in Caesarea verkehrt er freundschaftlich und geradezu intim mit dem römischen Prokurator Antonius Felix. Eisenman hat darauf hingewiesen, daß er außerdem auch vertrauten Umgang mit Herodes Agrippa II., dem Schwager des Prokurators, sowie der Schwester des Königs pflegte, die später die Geliebte des Titus war, jenes römischen Feldherrn, der Jerusalem zerstörte und schließlich Kaiser wurde.*” Magyarul: „*Cezáreai tartózkodása alatt ő (Pál) baráti, mondhatni intim kapcsolatot ápolt Antonius Felixszel, a helytartóval. Eisenman ezenkívül még arra is rámutat, hogy ő ezenkívül II. Heródes Agrippával, a helytartó sógorával, valamint annak húgával is bizalmas kapcsolatokat ápolt, ki később Titusnak, római hadvezérnek a szeretője lett, aki megsemmisítette Jeruzsálemet, majd császárrá koronázták.*” Ezek után felteszik a kérdést, hogyan lehetett ez a zsidó ifjú ilyen fiatalon egyszerűen papi vezetővé és a római felsőbb körök ilyen fontosságot betöltő, jólétet élvező tagjává? Erre a válasz egyszerű: „*So verblüffend sich das auch anhören mag, so ist doch die Möglichkeit, daß Paulus ein römischer 'Agent' gewesen ist, nicht auszuschließen.*” Tehát: „*Akármilyen meglepően is hangzik, mégiscsak fennáll a lehetősége annak, hogy Pál római ügynök volt.*” Innen már csak egy apró lépés, mely bizonyító erővel tárja fel a sauli tevékenység igazi arculatát, feltételezésünk, hogy Saul kettős ügynökként működött: egyrészt a zsidóknak, másrészt a rómaiaknak dolgozott. Ezzel magyarázatot találunk a feltett kérdés mindkét irányára, s arra a nagyképűségre is, ahogy a másként tanító apostolokkal, s köztük kiemelkedő módon a Jézustól elrendelt egyházfővel, Péterrel bánik. A következő idézet beszámol arról, hogyan vette magának a bátorságot, és burkoltan antiszemitizmussal, nyíltan kétszínűséggel vádolta meg Pétert, Jézus választott apostolfejedelmét, az Egyház első számú vezetőjét:

„*Mikor azonban Péter Antióhiába érkezett, szembeszálltam vele, mert rászolgált. Mielőtt ugyanis némelyek megérkeztek volna Jakabtól, együtt érkezett a pogányokkal, de mikor megjöttek, visszahúzódott és különvált tőlük, mert félt a kö-*

rülmeteltéktől. Kétszínűségéhez a többi zsidó is csatlakozott, úgyhogy még Barnabást is belesodorták kétszínűségükbe. Mikor tehát láttam, hogy nem viselkednek az evangélium igazságához híven, mindnyájuk előtt megmondtam Péternek: Ha te zsidó létedre pogány módon s nem zsidó szokás szerint élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó módon éljenek?” (Gal. 2.11-14.)

Elemezzük egy kicsit, mi is történt ez alkalommal! Egy keresztény közösség gyülekezik, feltehetőleg Péter és Saul meghallgatására. Még nincsenek mind együtt, de Saul már jelen van. Ekkor megérkezik Péter is. Ő, a vallásilag ugyan zsidó, de származásilag nem zsidó, azonban a sauli szóhasználat szerint ún. „pogány-keresztényekkel”, azaz nem zsidóból lett keresztényekkel jön a gyülekezetbe, elmentén a Saullal érkező zsidókkal. Ez a tény már magában is bosszantja Sault, ti. hogy mit keresnek itt ezek a „pogányok”, hiszen érkezésükkel megbomlik a zsidó egység a gyülekezetben. Péter ezt a dühöt látva, félrehúzódik kísérőitől, hogy kifejezze jóhiszeműségét, nem akar összetűzésbe kerülni senkivel, az ő számára minden keresztény egyenrangú, s hogy Saul nehogy pártoskodással gyanúsítsa meg. Ekkor valószínűleg néhány zsidó-keresztény szóba elegyedik a félrehúzó Péterrel, amitől Saul féltékeny lesz a saját tanítványaira, miért állnak azok szóba ellenlábásával. Barnabás, akit Saul már Damaszkuszban ismer és a saját személyes tanítványának tart, szintén mit sem gondolva, Péterhez csatlakozik. Miért is ne tenné, amikor a keresztény közösségekben nyilvánvaló a tény, hogy Péter a jézusi kézrátétellel és lehelettel elnyerte a mindenkori egyházfő megbízatását és a hatalmat. Az „apostolságban” már amúgy is kisebbségérzettől hajtott Saul ekkor a közösség előtt rátámad Péterre, kétszínűnek és pártoskodónak nevezi, piszkítja a gyülekezet előtt. Tudván, hogy Jézussal való találkozása előtt a galileai, azaz nem zsidó Péter szintén a galileai gojimokra, azaz nem zsidókra erőszakkal rákényszerített zsidó vallás szerint élt, a következő szavakat kell hallatnia: „Ha te zsidó létedre pogány módon s nem zsidó szokás szerint élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó módon éljenek?” Ennél ostobább módon nem is szólhatná el magát Saul, akit a hirtelen düh úgy elborít, hogy kivallja valódi énjét, kitálalja valódi szándékait, ti. hogy a keresztény gyülekezetek tagjait kényszeríteni kell a zsidó módon való élet-re, körülmetélkedésre és a zsidó vallási szokások megtartására. Pogány módon élsz, azt jelenti, pogányokkal (= nemzsidókkal) tartasz, pogányokkal barátkozol, pogányokat hozol ide. Saul számára mindenki pogány, aki nem zsidó, még ha fel is vette Jézus keresztségét. Ez a „pogány” jelző illet ettől kezdve mind a mai napig mindenkit, aki nem zsidó, avagy nem a zsidókereszténység páli szektáinak egyikéhez tartozik. Így válik a mi magyar Atilla királyunk hunjaival, Álmos és Árpád nagyfejedelmek magyaraival együtt pogány hordává, holott népünk már a harmadik században bizonyíthatóan kereszténnyé, a manicheus kereszténység részévé lett, a sauli „nem pogány” zsidóság pedig a mai napig nem ismeri el a feltámadás tényét.

Saul tehát bevallja indíttatását és elárulja tevékenysége célját is: a pogányokat **kényszeríteni** kell a zsidó vallás, illetve annak zsidó-keresztény szekciójába való

felvételére, hogy ilyen vallási alapon válhassanak a zsidó szellem eszközeivé. Célja: a zsidókereszténység tervszerű létalapjait rakja le, amelynek során a megkeresztelkedett nemzsidók kereszttségük ellenére alsóbbrendű szerepkörbe kényszerítettnek a zsidó-keresztényekkel, sőt még a meg nem keresztelt zsidókkal szemben is, hogy zsidó kézben maradjon ez a világméretűvé terebélyesedő mozgalom. Oda is vágja a világ és a péteri vonal szemébe, mégpedig az általa kedvelt királyi többsében: *„Mi születésünknél fogva zsidók vagyunk s nem bűnös pogányok.”* (Gal. 2.11-16.) A szemtelenségnek ez a magaslata valószínűleg megfelelő mértékű megbotránkoztatást váltott ki hallgatóságából és vált ki ma is, mintegy kétezer év távlatából belőlünk is, akik látva látjuk, napjainkban hogy uralkodik el az egyházakban a judaizmus, hogyan csúszik át Jézus Urunk Egyházának irányító hatalma gyilkosai utódainak kezébe. Hogy ez az összeütközés nem múlik el nyomtalanul Saul feje fölött, hogy rájön, ez az állandó sértődöttség és nagyképzű hangnem nem vezet célhoz, bizonyítja, hogy a Kolosszebelieknek írott levelének 3. fejezete 9-11. részében már másként beszél: *„Itt már nincs görög vagy zsidó, körülmetélt vagy körülmetéletlen, barbár vagy szittyá, rabszolga vagy szabad, hanem minden és mindenben Krisztus.”* Érdekes elszólás egy zsidótól, hogy ezekben az általa felvázolt ellentétpárokból a „szittyá” a „barbár” ellentétéként, tehát igen magasra értékelt minőségként szerepel. Vagy tán azt kell feltételeznünk, hogy Saul rabbi mindig jól tudta, ki előtt hogyan kell beszélnie tervei elérésének céljából? Ez a megnyilatkozása mindenesetre a sauli módnak egy megszeliődött formája, hiszen a hallgatóság főként nemzsidókból: görögökből, szittyákból állt.

Saul egyébként – leveleinek állandóan visszatérő tanúsága szerint – folyamatosan vallja meg hovatartozandóságát: *„Értsétek meg tehát, hogy aki hisz, az Ábrahám fia.”* (Gal.3.7.)

„Isten előre hirdette Ábrahámnak: 'Benned részesül áldásban minden nemzet.' Eszerint azok, akik hisznek, áldásban részesülnek a hívő Ábrahámmal. Azok viszont, akik a törvény tetteire támaszkodnak, átok alatt állanak. Meg van ugyanis írva: Átkozott mindaz, aki hűségesen meg nem tartja, ami a törvény könyvében áll.” (Gal.3. 8-11.) (Most tehát átok alatt áll, aki a „törvény tetteire” támaszkodik, vagy áldásban részesül? Ezen kívül mit jelent a „törvény tettei” kifejezés? Érthetetlen csúrése-csavarása ez a szavaknak, amolyan hézagkitöltő blabla, alátámasztás.)

A mellett, hogy ez utóbbi idézet badarságokat tartalmaz, egymásnak ellentmondó tételeket állít egymás mellé, ami teljes zavarodottságra utal, ismét kifejeződik benne az ószövetségi zsidósággal való azonosság vállalása. Emellett Saul itt egy piramisszerűen épülő hierarchiát rajzol meg, melynek csúcsán Ábrahám áll, alatta az ő nemzetsége, melyet az ábrahámi elsőbbséget elismerő, a sauli tanok alapján kereszténnyé váló kereszténység széles tömegei hordoznak a vállalon. A többi, akár keresztény is lehet, mind barbár, pogány, kiteszített. Jézusról, arról a tényről ti., hogy az üdvösséghez vezető egyetlen út Jézus (*„Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet...”*), egyetlen szó sem esik. Nem is eshet, hiszen a sauli teológiában Jézus és tanítása csupán ürügyek a sauli tanok hirdetésére, s csupán a

hivatkozásszerű hátteret biztosítják, melynek ürügyén Saul megszólalhat a keresztény gyülekezetben. A valódi cél azonban egyre nyilvánvalóbbá válik. Saul tehát a júdaizmussal keményen szembeszegülő jézusi tanítás helyett az áldáshoz vezető utat Ábrahámon keresztül láttatja, s ezzel azt a tételt állítja fel, hogy az üdvösséghez vezető út a zsidóság felsőbbrendű szerepvállalásának belátásán keresztül vezet egy elzsidósított, messianisztikus Jézus-kép előterében. Másutt így ír: „*Emberi szokásra hivatkozom. Valakinek jogerős végrendeletét senki sem érvénytelenítheti, s nem változtathat rajta. Nos az ígéret Ábrahámnak és utódjának szólt. Nem így olvasuk: „utódainak”, többszámban, hanem egyszámban: „utódodnak”, aki Krisztus.*” (Gal.3. 15-17.) Eszerint a Krisztushoz vezető útra nemzsidó (goj) létedre csak akkor léphetsz, ha belátod azt, hogy ők elsőszülöttségüknél és kiválasztottságuknál fogva elsőbbséget élveznek e téren is, és ha minimum prozelitává, azaz vallásilag zsidóvá váltál. Az a tény itt fel sem merül, hogy Jahvének a zsidók által megformált arculata, ez az embert ember, népet népek ellen uszító, gyilkos, démonikus szellemalak, aki egy állítólagos sivatagi hordavezér javára végrendelkezett, Jézus Istenével szemben áll, aki maga a Szeretet, s aki Fián keresztül ellenségszeretetre buzdít, ugyanakkor az Igazság melletti harcos, mindenáron való kiállást hirdeti. Az ószövetségi idézetnek ezen kívül bizonyító érvként kéne hatnia Jézus „ábrahámi”, azaz zsidó származása mellett. A sauli teológia alapján csak ezen a vonalon keresztül juthatsz el Krisztus Egyházába. A bejárati kapu tehát Ábrahám, mely kapuban a belépőktől a zsidók szedik a vámot. Ezért tehát Jézus Urunkat először el kell zsidósítania. Emiatt támad tehát Saul a júdaizmustól mentes tanokat hirdető Péterre, s támad tanítása és levelei által minden olyan apostolt, tanítót, akik nem látják be, miért kellene a kereszténységgel együtt a zsidóságnak is behódolniuk. Így keletkezik Jézusnak az a hamis nemzetségtáblája, amelyen Dávid fiaként tünteti fel Őt az evangéliumi zsidó kompilátor. Ennek védelmében feddi meg az efézusi gyülekezetet a Timóteushoz frott első levele 1. fejezetének 3. és 5. szakaszában mondván: „*Amikor Macedóniába indultam, arra kértelek, maradj Efézusban és kösd némelyek lelkére, hogy ne tanítsanak tévesen, ne vesződjenek családfúkkal, melyek inkább a vitatkozást segítik elő, mint a hiten alapuló isteni üdvrend megvalósítását.*” Tehát itt szó sincs a gyülekezetbeli hívek vitájáról, akik a zsidó származásukat bizonygatva zsidóbbak kívánnak lenni a zsidóknál, mint ahogy a római katolikus Újszövetségi Szentírás széljegyzete kommentálja az idézetet, hanem keményen Jézus származásáról van szó, a hívek Jézus származása feletti vitáiról, s a vele, Saulal szembenálló gojiim (nemzsidó) tizenegyek Jézusról való tanúságtételéről, melyek nyilvánvalóan Jézus nem zsidó voltát bizonyítják. Különböznem kellene ilyen vehemenssen fellépnie Saulnak ez ellen, hiszen csak ilyen viták rendelkezhetnek az „isteni üdvrendbe” beleszóló fontossággal. A katolikus Újszövetség széljegyzetében a következőket jegyzi meg: „*Az Apostol arra inti Timóteust, hogy ne tűrje a hívek közt az okatlan tanításokat és a fölösleges vitákat. A zsidóknál ugyanis ebben az időben különböző származáselméletek voltak divatban, s az volt a törekvésük, hogy őseik sorát minél messzebről vezessék le. Ez sok vitára adott alkalmat.*” Ha ez így lett

volna igaz, miért hívta volna fel Saul Timóteus figyelmét arra, hogy ezek a származás-elméleti viták nem segítik elő „a hiten alapuló isteni üdvrend megvalósítását.” Miféle üdvrendi fontosságú dologba szól bele a hívek származása fölötti vita? Az üdvrend nem más, mint a legfontosabb, hívek elé tárandó tények, hitigazságok és ezek bizonyításának rendje, melyek az emberi üdvösség szempontjából súlylál bírnak. Ha pedig Jézus test szerinti származása nem ilyen üdvrendi fontosságú kérdés, akkor mi az? A mai egyházi tanítás is azt sugallja, ne törődjünk Jézus test szerinti származásával, ez nem fontos kérdés, ami valóban lényeges, az Jézus tanítása. I.ez utóbbiban mi nem is kételkedünk, ugyanakkor azt gondoljuk, igen fontos tisztán látni test szerinti származását is, hiszen ennek megállapítása egy néppel kapcsolatban az Istentől való választottság kérdésére is fényt vet, mely a nemzeti hivatás- és küldetéstudat letéteménye, és ennek az igazsághoz hű definíciója egyenesen vezet annak a ténynek a megállapításához, hogy a zsidóságot soha semmilyen égi hatalom nem választotta ki semmiféle történelmet formáló vallási, erkölcsi, vagy éppen politikai-uralmi vezető szerepre.

Később így fogalmaz Saul: „*Keröld el az oktalan kérdéseket, a nemzetség-történeteket, a veszekedést, s a törvényről szóló vitákat, mert haszontalanok és hiábavalók.*” (Tim. 3-9.) És valóban, Jézus igaz nemzetség-történetének tényei kifejezetten károsak Saul és fajtája tekintélyére és tevékenységére, hiszen ha kiderül a nagy közösség előtt, hogy Jézus nem zsidó származású, hanem szkíta, azaz hun-káldeus, akkor a sauli filozófia elzsidósító törekvéseinek hivatkozási alapja csúfos vereséget szenved, s az Egyház visszacsúszik Saul és hittársai kezéből az Üdvöztőbe. Ugyanakkor bizonyított, kézenfekvő tény, hogy a Dávidtól való származtatás hazugság, hiszen ha így van, miért nem fogadták el Jézust a zsidók Messiásnak, miért feszítették keresztre a rómaiakkal? Ha pedig nem fogadták el Messiásnak, így ők maguk állították ki Jézusról a bizonyítványt, mely igazolja, hogy Jézusnak semmi köze nem volt a zsidókhoz azon kívül, hogy gyermekkorában prozelitának avatták be a körülmelés szertartása által. Saulnak az a törekvése, hogy Jézust Ábrahámval és Dáviddal hozza összefüggésbe, nagyon vérszegény törekvés. Az egyetlen indok Jézus keresztfeszítéséhez nem lehetett semmi más, mint ami János evangéliumában a Jézus által megdorgált zsidók szájából így hangzott el: „*Hát Galileából jön a Messiás?*” (János 7. 42.) A korabeli zsidóság szélteben-hosszában ismerte a Messiás, azaz a zsidó politikai szabadító eljövételére vonatkozó próféciákat és tisztában voltak vele, hogy a Messiás csak Júdeából jöhet, és csakis zsidó lehet. Jézus nem felelt meg ezeknek a zsidó kritériumoknak, ő „csak” az igaz Isten Fia volt. Öt, annak ellenére, hogy csodatetteiről meggyőződtek, tanításának magasabbrendűségével tisztában voltak, és személyesen ismerték megnyerő, tömegeket pillanatok alatt uraló, befolyásolni képes egyéniségét, melyek minden tekintetben a karizmatikus vezető képét sejtették, mégsem fogadták el, hiszen nem volt zsidó, s a zsidóság pillanatnyi római elnyomás súlya alatt éppúgy, mint nemzeti alaptermészeténél fogva mind a mai napig, a politikai, s a hihetetlen méretűvé ugró gazdasági hatalom megváltását remélve vezetőjétől, nem a

lelkekét. Saul maga is idézi a Zsidókhoz írott 1. levelének 13. bekezdésében az ószövetségi szövegtörödéket, mely a Messiás eljövételére vonatkozik: „Így szól az Úr az én Uramhoz: / Jobbom felől foglalj helyet, / Míg lábad alá zsámolyul alázom / Valamennyi ellenségedet.” A zsidók messiási elképzelései egy olyan teremtményre vonatkoznak, akin keresztül a zsidóság nemhogy megszabadul elnyomatása alól, hanem a népek elsőjeként vezető szerephez jut a nemzetközi politikában, s aki megjelenésekor a zsidóság alá fog rendelni minden nemzsidó népet. Nos, ez a várakozásuk Jézussal nem vált valóra. Mi, a Jézus zsidó származását tagadó keresztények a zsidó Messiásban, akire ez a nép még Jézus után kétezer évvel is várakozik, az Antikrisztus arcvonásait véljük felismerni, aki egyszemélyű diktátorként az egész emberiséget a zsidó bankvilág anyagi támogatásával rövid időre a zsidó világhatalom szolgásgába fogja hajtani. Ezen munka záró folyamata, utolsó simításai most zajlanak. Ő az a teremtmény, akinek eljövetelekor a kereszténység sauli vonala kezét fog majd a zsidósággal, melynek „olajfájába” – **II. János-Pál** pápa fogalmazása szerint – a kereszténység „vadhajtása” beoltattatott. Ennél ostobább metaforát még soha senki sem alkotott meg, ti. a nemes ággal szokták a vad növényeket beoltani, s nem a nemes növénybe a vadhajtást. A zsidó Messiás tehát a mi számunkra egy démonikus tulajdonságokkal felruházott, ördögi világi uralkodó vonásait hordozza. Ezt a szerepet a mi napfényes tisztaságban ragyogó Jézusunk semmiféleképpen nem tölthette volna be. Az Ő szerepe ezzel szemben a kereszt szenvedéseit eltűrő Isteni Személyé, aki még halálában is eggyé vált velünk, akit nem rettentett az emberi sors semmiféle megrázkódtatása, betegsége, szenvedései, sőt még a bűn sem, s akit nem riasztottak vissza mindenféle ószövetségi, ostoba törvények (a sabbath betartása, a sabbathon megtehető lépések számára vonatkozó tiltások stb.) a jó gyakorlásában.

„Ekkor szakadás támadt miatta a nép között.” (János 7.43.) – mondja a Szentírás. A zsidó papok ezt látva így reagálnak: „Hitt-e benne valaki a tanácstagok vagy farizeusok közül? Csak ez az átkozott népség, amely mit sem ért a törvényből!” (János 7.48-50.) Mivel tehát Jézus elfogadhatatlan volt a zsidók számára, mivel megcsontosodott törvényeik szellemével teljes mértékben ellenkezett tanítása, erejét, hatalmát azonban napnál világosabban látták, ezért, ahogy a Szentírás fogalmaz, „életére törtek”.

Saul azonban, s az általa kiképzett tanítvány, az antiochiai Lukács evangélista a sauli ideológiának megfelelően hangsúlyozza József dávidi származását, ezáltal is sugallva, hogy Jézus zsidónak született. Ebben a közlésben sejtethetően, indirekt módon benne rejtezik az a feltételezés is, hogy Jézus valódi apja maga József volt, így ez nem mellőzi Jézus isteni származásának rejtett tagadását sem.

Máté evangéliumába minden valószínűség szerint későbbi betoldás az Ábrahámtól kiinduló nemzetségtábla, Márk azonban, aki Péter apostol személyes tanítványa, aki Péter hatására tért meg, s akiről az őskeresztény írók: **Pápiász, Alexandriai Kelemen, valamint Ireneusz** is azt közlik, hogy evangéliumában Szent Péter apostol ígéhirdetését foglalta össze, természetesen semmiféle dávidos, vagy

Ábrahám nemzetségtáblát nem közöl. Eltekintve attól, hogy József dávidi nemzetségtáblája is erősen megkérdőjelezhető, ha ezt bármely egyházi szervezet mégis elfogadja Jézus hiteles nemzetségtáblájának, az az egyház egyben megkérdőjelezi Mária szűzen szülésének tényét, ami viszont ugyanezen egyház, a római katolicizmus egyik dogmája. Mária nemzetségéről, származásáról pedig egyetlen evangéliumi irat sem emlékezik meg egyetlen szóval sem. Vajon miért nem? Mi nagyon jól tudjuk, és hirdetjük is, hogy miért feszítették meg Jézus királyunkat a zsidó nagytanács közbenjárására a rómaiak. Mert nem volt zsidó, így nem lehetett a zsidóság beteges messiási fantazmagóriájának megtestesítője sem, holott a zsidók előtt is nyilvánvaló volt, hogy ha zsidónak születik, hatalmánál fogva betölthette volna ezt a szerepet. Ezt bizonyítja, hogy tanításai, cselekedetei és egész egyénisége alapján még a zsidó nagytanács némely tagja is szimpatizált vele. Megjegyzem, Jézusnak Dávidtól, ettől a jellemtelen és szexuálisan aberrált gyilkostól való származtatása hazug voltán kívül egyben aljas istenkáromlás.

Saul rabbi azonban mindezzel nem törődik, hanem tovább szövi fondorlatos okoskodásait: „*Nincs többé rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert ti mindnyájan egy személy vagytok Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai is, s az ígéret szerint örökösök.*” (Gal.3. 28-29.) Micsoda fából vaskarika! Ma már tudjuk, miért ez a görcsös törekvés, hogy Jézust mindenáron, hazugság, ferdítések, gyűlöletterjesztés árán is összefüggésbe kellett hozni Ábrahámmal. Mert így nem a Jézushoz való hűség, az Őt követésed szentel meg téged és nem a jézusi hitben való tiszta életednek köszönheted, hogy az „Ország” örököse lettél, hanem az ábrahámi származásnak, sőt Jézus ábrahámi származásának, hiszen Ő is csak annyiban fontos, amennyiben Ábrahám leszármazottja. Itt Saul ugyanúgy kétségbe vonja Jézusnak, az Isten Fiának rangbeli elsőbbségét a történetileg bizonyíthatatlan Ábrahám figurájával szemben, mint ahogy a szentírási nemzetségtáblák ugyancsak kérdésessé teszik ezt a Dávidéval szemben, valamint kérdésessé teszi azt is, hogy lehet-e az üdvösség örököse valaki, aki nem zsidó, tehát nem Ábrahám vagy Dávid leszármazottja, mint azt mindjárt idézettel is alátámasztjuk. Ezzel azt állítja, hogy Jézuson keresztül csak abban az esetben vezet az út az üdvösségre, ha Jézus mint egy irányjelző oszlop, Ábrahám vagy Dávid felé irányítja lépteidet. Ezzel Saul kétségbe vonja Jézus istenségét és ezzel mindent, ami számunkra szent és sérthetetlen. Szemérmetlenül ki is jelenti: „*Emlékezzél arra, hogy (az Úr) Jézus Krisztus, Dávid sarja, föltámadt halottaiból. Így hangzik az én evangéliumom.*” (2.Tím.1. 8-9.) Itt természetesen nem a feltámadás hitén, hanem a „Dávid sarja” kifejezésen van a hangsúly. Ki is jelenti, hogy „ez az én evangéliumom”, tehát nem Jézusé, hanem Saulé. Néha teljesen elveszti a mértéket, s önhittségében odáig megy, hogy Jézus szerepében tetszeleg:

„...először... mekkora próbát kellett kiállanotok testi állapotom miatt. De ti mégsem vetettetek meg, s nem utasítottatok vissza, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.” (Gal.4. 13-15.)

Az „Übermensch” tudatának rekedt nyikorgása egyetlen pillanatban sem halkul

a sauli nótában. Kiválasztottságának gögijében pártosságra utasítja híveit, nem tudván, hogy a Jézusi tanítás egyik alaptétele a minden emberrel való jótettek gyakorlása, mégpedig megkülönböztetés nélkül. Jézus efelett még egy pozitív diszkriminációt is hirdet az ellenségeinknek, amikor szeretetükre buzdít. Mit tesz ezzel szemben Saul? Íme: **„Rajta hát! Amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, főként pedig hittestvéreinkkel.”** (Gal.4. 10.) Az, hogy valaki a saját fajtáját jobban szereti, mint a többi, természetes dolog, mi is jobban szeretjük a magyarokat, mint a szlovákokat, a románt, az orosz, vagy a zsidót, de a hittérítőtől elvárható, hogy ismerje mestere tanait, és azok szerint beszéljen. Ha ezt nem teszi, akkor nem mestere iskoláját követi. Így ismét megállapíthatjuk, hogy Saul nem Jézus apostola, mert szemernyi sincs tanításában Jézuséból, hanem egyfajta értelmezést ad azoknak a jézusi tanoknak, melyeket felhasználásra érdemesnek tart. Nem is tehet mást, hiszen ő nem Jézusnak, a feltámadt Isten Fiának apostola, mint a Júdás árulása és öngyilkossága után megmaradt tizenegyek, hanem egy, a zsidó főtanács által felbékelt ügynök, aki a kereszténységet gyökereiben ragadta meg, s mint egyfajta bonzait, csak úgy engedi nőni, ahogyan az a megbízói testület ármánykodó szellemének megfelel. Így megállapítható az is, hogy az általa alapított egyház nem Jézus Egyháza. Így váltak a mai nap magukat már nyíltan is zsidó-kereszténynek nevező egyházak Jézus valódi Egyházának szektájává, melyek tanítását mi, akik az Igaz Utat keressük, a római katolicizmus szóhasználatával élve nem definiálhatunk másnak, mint eretnkségnek. Igen, a Pálnak nevezett Saul egy eretnek mozgalmat indított meg a Jézust követni vágyók körében. Fájdalommal kell megállapítanunk, hogy a tisztán Jézus tanítása alapján élő egyházi szervezet sajnos ma nem létezik. A harmadik században megszűnt Pártus Birodalom sírba vitte magával az igaz hitet hirdető, júdaizágtól mentes, tiszta jézusi tanítást sugárzó Egyházat, melynek templomait a szemita hatalom leromboltatta, s papjait vagy kiirtotta, vagy elűzte őket ősi földjükről, s amelynek tiszta Jézus-hite egyes-egyedül a magyar néphitben él tovább, mely hitet azonban nagyrészt a római egyházi térhódítás pusztított el. Az Egyház azonban él azokban a római katolikusokban és protestáns testvérekben, hívőkben és papokban, akik nem elégszenek meg az egyházi vezetők által kimondott ún. „alapigazságok” tanításának szajkózásával, s nap mint nap elkeseredetten kell látniuk, hogyan zsidósodik el az Egyház és az egész világ hogyan csúszik át az önjelölt nép kezébe. Igen, elkeseredetten, de nem lemondóan szemléljük az elindult és megállíthatatlannak tűnő folyamatot, amelynek során a római pápa a mi nevünkben is bocsánatot kért a Jézust keresztre feszítők utódaitól, Jézus mai keresztre feszítőitől, amikor a Kossuth Rádió hírműsorában idézett 1988. évi pápai húsvéti beszédben a következőt mondotta: **„Nem a zsidók feszítették keresztre Jézust, hanem a keresztények feszítik keresztre a zsidókat 2000 év óta.”** Szégyen és gyalázat a Római Katolikus Egyház fejétől, Jézus Keresztosz földi helytartójától ezt hallani annak tudatában, hogy ez az egyetlen egyház manapság, amelyet Isten csodák történetével, jelenések sokaságával, és sugalmazás útján lelkesít és próbál megállítani a süllyedés útján. Mi mind ezt a mondatot, mind a nevünkben történt bocsánatkérést

határozottan visszautasítjuk és egyszer és mindenkorra kikérjük magunknak! Nem sejthetünk mást, mint a zsidó szabadkőművesség aktív vatikáni jelenlétét. Normális, intelligens ember ugyanis ilyen badarságokat nem hordhat össze magától, csak rettenetes nyomás alatt, esetleg életveszélyben, mint amiket a pápa összehordott. Ha ehhez mi magyarok még hozzászámítjuk azt a magyarellenos diszkriminációt, melyet a pápa romániai látogatása során követett el, amikor a nagyszámú erdélyi magyar katolikusokat nem volt hajlandó meglátogatni, s hogy a csángó magyarokkal kapcsolatban mindmáig nem hajlandó megengedni, hogy magyar anyanyelvű papok vezethessék egyházi életüket, mondván, hogy a csángóknak nincs szakrális nyelvük, csak a román, akkor felháborodással és megbotránkozással fordulunk el a római egyház fejének eme megnyilvánulásaitól. Megjegyzem, ez utóbbi nem csak a pápa bűne, hiszen ezt a megállapítást *Várszegi Asztrik*, a Pannonhalmi Bencés Apátság zsidó főpátja tette a pápának a pápa érdeklődésére, hogy mi is az igazság a csángókérdésben.

Nem kételkedünk abban, hogy a pápa mint magánember, becsületes, hívő keresztény. Mi, magyarok megértjük és tudjuk, hogy a pápa személyes világi hatalma meglehetősen csorbákat szenved, hogy Egyházának vezetésében óriási nyomás nehezedik rá a zsidó szabadkőművesség köreiből, mely búvópatakként mindig ott üti fel a fejét, ahol a legnagyobbat képes rombolni, s amely most már végérvényesen bevette magát a Vatikán belső termeibe is. Ugyanakkor elvárjuk egy ilyen idős és beteg, ugyanakkor a mélyen hívő felelősségével élni kénytelen embertől, hogy halála előtt ne félelmei vezessék, hanem az Isten egyedüli Igazsága.

Sma, 2001. május 9-én, mit kell hallanunk a magyar televízióban? Nem mást, minthogy a pápa szent Pál útját járja be, amikor ezekben a napokban Máltán fejezi be szíriai és bizánci látogatását. Mi ezt már régóta tudjuk és látjuk, hogy sem a római pápa, sem az ún. zsidó-keresztény egyházak nem Péter, nem Jakab, Tamás és András, Fülöp és János apostolok útján járnak, hanem napjainkban kénytelenek vagyunk szemrevételezni konkrét eredményeit a páli útjárásnak, hiszen a katolikus szentmiséken és ünnepeink egykori, szép szertartásain lassan az ószövetségi citátumok arányban nagyobb helyet foglalnak el, mint az Igaz Isten Fiának tanítása. Vatikáni utasításra nagyszombat esténkből széderestét csinál a magyar püspöki kar a körmenetek időbeli kitolásával egészen a Széder-csillag feljövételéig, s karácsonyunk szelíd fényét a hanuka-est sötétsége önti el a médiumokon keresztül, s a magyar püspöki karnak ehhez egyetlen szava sincs. Már ősi hitvallásunk szövegét is („*harmadnapon halottaiból föltámadá, fölméne a mennyekbe...*”) megváltoztatta az Egyház, s ezzel a feltámadás tényének objektivitását („*Harmadnapra feltámadott az Írások szerint...*”) is kétségbe vonja már, és ifjúsági miséinket előnti a „salem alechem”-es teológiai és a gitáros zenei silányság. Magyar ferenceseink egyik kiváló szónoka sok más katolikus paptársával egyetemben azt hirdeti, hogy a „teológiai antiszemitizmus rettenetes bűn”. Ugyanakkor ez a ferences és ige hirdető paptársainak, püspökeinek egyike sem jelenti ki soha, hogy a teológiai és politikai antihungarizmus is bűn ám! Egyik egyház sem tiltakozik sem a pápánál, sem más

egyházi fórumokon, hogy a magyarság őstörténetét meghatározó ősi iratokat a Vatikán miért nem adja ki legalább átolvasásra a magyar történészeknek, hogy a summer-elmélet magyar kutatóit a Vatikáni Levéltár zsidó vezetője egyszerűen kitiltja az intézményből, sem pedig elhagyott csángó-magyarjaink egyházi kitisztottsága miatt nem hallani egyetlen szót sem. Senki sem emeli fel a szavát azért sem, hogy a legnagyobb egyház, a római, fejezze be végre szapulásunkat, s mondja ki végre ebben a nagy pápai kibékülési és bocsánatkérési özönben, mely a muzulmánokat éppúgy megilleti 2001. májusában, mint a Bizánci Egyházat, hogy a magyarság ősei nem vándorló csűrhe voltak, hanem már a harmadik század óta Jézus hite szerint élő és még sokkal régebb óta kultúrnép. Kövesse meg a pápa a magyarokat a sok évszázados gyalázkodások, ferdítések és megalázó hazugságok miatt a finnugor elmélet ránk erőszakolása miatt is, melyeket a pápaság zúdított a nyakunkba. Kérjen bocsánatot azért is, hogy nem kaptunk hathatós segítséget sem a tatár, sem a török, sem a Habsburg, sem a vörös terror ellen, mégis megvédtük Európát a keleti veszélyek terjeszkedésétől, a saját vérünk árán is. Fejezze ki együttérzését azért is, hogy amikor a Nyugat épült és szépült, Magyarországon patakokban folyt a vér, s a katolikus magyarság lovagiasságtól hajtva és nagyvonalúan igent mondott az évezredes áldozatvállalásra. És kérjen bocsánatot legalább az Istentől a pápa a nyugati katolikus hatalmak nevében ezért a töménytelen elnyomásért, anyagi és szellemi pusztításért, amit a Nyugat római katolikus hatalmasai mind a mai napig ellenünk elkövettek, s ugyancsak azért is, hogy még a XX. század derekán sem nyújtottak segítő kezet a magyar szabadságharc idején, hanem reménytelen helyzetünkben a XX. században már másodszor vetettek oda a keleti pusztító hordáknak szabad prédául. Ha ezt nem teszi, meg kell kérdeznünk, miféle lábvizet langymelegben lubickoló egyház vezetője a pápa, aki megalázkodva borul le a muzulmán világnak, a kereszténység ellenségeinek a lábai elé bocsánatért, megkövet mindenkit, még az ő ukrainai útjának lehetőségét is gyűlölködve visszautasító görögkeleti egyházat is, aki nyilatkozatok tucatjait adta ki a muzulmán palesztinok és az izraelita, Jézust gyűlölő zsidók közötti vágyott békét illetően, ugyanakkor Boldogasszony nemzetének leszakított tagjaiért, saját szenvedő híveiért, egyetlen nyilatkozatban sem szállt még síkra?

A i az Igazság bűvöletének felszabadultjai, Péterrel együtt mondjuk: „*Kiváncoztatok a szellemi, hamisítatlan tej után, akár az újszülött kisdedek, hogy általa növekedjete az üdvösségre, hiszen már tapasztaltátok, hogy jó az Úr. Ha hozzá az eleven kőhöz járultok, melyet emberek ugyan elvetettek, de Isten kiválasztott és megtisztelt, eleven kövek módjára ti is lelki templommá, szent papsággá épültök, hogy Jézus Krisztus által Istennek kedves lelki áldozatokat mutassatok be.*” (1.Péter 2. 2-5.) Péter ugyanis sehol sem hirdeti a sauli zsidó tan szerint: „... a törvény szerint majdnem minden vérrel tisztul meg, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat.” (Zsid.9. 22.) Hiszen Jézus konkrétan és érthetően megfogalmazta: „*Irgalmasságot akarok és nem áldozatot.*”, ezzel is kizárva az áldozat minden formáját. (Máté 12.7.) Saul máshol így ír: „*Ismertük őt (az Istent), aki így szólt: E-*

nyém a megtorlás, én megfizetek.” Majd ismét: „*Ítéletet mond az Úr népe fölött. Rettenetes az élő Isten kezébe jutni.*” (Zsid.10. 30-31.) Ezzel szemben Jézus igaz apostola a Mester nyomán haladva így ír: „*Az evangélium ugyanis azért hangzott el a holtak előtt is, hogy ha testünkben emberi módon ítélet sújtja is őket, Isten kegyéből éljenek a Lélek által.*” (1.Péter 4.6.) Sehol nincs itt jelen a „rettenetes Isten” torzképének héber rémálma, sem a zsidókat rablásra, fosztogatásra, tömegmészárlásra indító jahvei démonikus képlet, annál inkább jelen van a még a holtaknak, tehát a bevezetett földi sorsoknak is kegyelmező apai, szülői Jóság és Szeretet. Igaz, Péternek a sauli vádak háttérével meg kell állapítania: „*Nem ravaszul kieszelt mesék nyomán adtuk nektek hírül Urunk Jézus Krisztus csodálatos erejét, hanem mint megdicsőülésének szemtanúi. Amikor az Atyaisten megtisztelte és megdicsőítette, ez a szózat hangzott le hozzá a magasztos dicsőségből: Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, (őt hallgassátok)! Mi hallottuk ezt az égből jövő szót, amikor vele voltunk a szent hegyen.*” (2. Péter 1. 16-18.) Ő, mint a Jézus által kiválasztott egyházfő, megfeddhetné Saul-Pált kártékony tanításai miatt, ő azonban második levele végén pusztán ennyit ír jóindulatúan: „*Így írt nektek a neki juttatott bölcsességgel szeretett testvérünk, Pál is minden levelében, amikor erről beszél. Akad azonban némi nehezen érthető is bennük, amit tanulatlanok és a hitben ingadozók veszűkre ferdítenek el, akárcsak a többi Írást.*” (2. Péter 3. 15-16.) Nem hiszem, hogy csalnának füleink, amikor ezek mögött a szavak mögött egy kevés, de teljesen indokolt, rejtett cinizmust is érzünk. Ma már konkrét eredményei is láthatóak a sauli rombolásnak, amikor az Úr Jézuson, a Szabadítón keresztül megkötött Új-Szövetségünk az Egyház mindennapi szakrális gyakorlatában csorbát szenved, s ennek kárára az ószövetség gonosz, az egész irathalmazt átható démonikus szelleme uralkodik el szertartásainkon. Láthatjuk azt akkor is, amikor a Horn Gyulát is meglátogató magyar egyházfő az évezredek szent hagyományát felrúgva és az őt irányító páholyok szavára jobban hallgatva, mint Jézus akarátára, Esztergomból Budapestre teszi át székhelyét, megbecstelenítve ezzel a magyar szakrális hagyományok évezredek rendjét. Azonban mégsem csodálkozunk. Hogyan is ülhetne ő *Mindszenty* hercegprímás székébe Esztergomba, aki nyugati lapoknak nyilatkozva, a nyolcvanas években még gyakorta mindenféle vádakkal illette őt? Hogy is kerülhetne a sábeszdekli az asztalra, s hogy kerülhetne a kaftán fölött lobogó érseki díszegyenruha az esztergomi oroszlanos falba vert szögbe?

Amost amikor az emberiség minden egyede személyes választút előtt áll, amikor lelepleződik a gonosz és megismerszik a Jó, s amikor a Jóval tartani nélkülözést, szegénységet, lemondást, üldöztetést, megcsúfoltatást, kizsákmányozást, az életlehetőségek beszűkülését jelentheti, a Gonosz mellé állás azonban karriert, gazdagságot, lehetőségek tárházát, elfogadottságot, sikert, köztetszést és népszerűséget eredményez, nekünk, akik úgy gondoljuk, hogy az Igazság közelében kell élnünk, el kell végleg határoznunk magunkat. A kérdés így hangzik: Elfogadom-e minden sújtó következményével a Jót, Isten Igaz Útját a magaménak, vagy az elkövetkezendő 30-40-50 év sikereiért, gazdagságáért, karrierért fölláldozom-e a föl-

ismert Igazságot, s élem-e tovább megszokott, beidegződött szokásaim, gyakorlatom életét?

Anaposság hasonló idők járnak, mint az első keresztényüldözések korában, azzal a különbséggel, hogy ma senkit sem égetnek el császári mulatságon élő fákyaként karóra szúrva, illetve nem hajítanak a vadállatok elé. Nem. Manapság más divat uralkodik. Ma azokra, akik ostobaságnak tartott egyenes viselkedésük és igazmondásuk, gyengeségnek vélt lovagiasságuk, bátortalanságnak láttatott emberszeretetük miatt kirínak a sorból, azokra diszkrimináció, sikertelenség karriermentes élet vár, s a megbélyegzés: túlérzékeny álmodozó, vagy alkalmazkodni képtelen hülye. Mégis, az Igaz nem tarthat a gonoszokkal. Meghívásunk szimfóniája és akaratos csendünk passzív rezisztenciája túlzengi még a Coca-Cola-szigeten tam-tamozó, vagy a berlini utcákon tomboló „Techno parádé” többszázszes csöcselékének zaját is, s az a tudat, hogy az Isten Országának építésének munkásai lehetünk, feledtet velünk minden egyéb érdeket. Még a jézusi köntösbe bújtatott sauli hamisság kínálatának hatalommal, jó bérrel, karrierrel, hírrel-névvel kecsegtető ígéreteit is.

Nürnberg, 2001.06.05.

Lajdi Tamás

Jézus igaz tanításának nyomában

XXIII. János pápa, ahogy erről *Badiny Jós* professzor „*A káld-pártus hagyomány és a magyarok Jézus-vallása*” című tanulmányában tudósít, 1962. július elsőjén az Ökumenikus Zsinat kezdetén mondta el azt az egyházi megújulást sürgető beszédét, melynek egy része így hangzik: „*A szemináriumainkban alig van ékes-szólástan és a hívek kénytelenek végigkínlódni az új papok gyatra beszédeit és na-ív, pietózus meséit! Tele a fejük spekulatív dogmával és az Ó-szövetség idejétmúlt és megcáfolt antropomorfista nacionalizmusával, s beleizzadnak szegény elneveltek, hogy kihozhassák az Isten egyetemes szeretetét, minden népeknek adott természeti jogokat és a krisztusi univerzalitást! Vagyis hamis és ókori nívón mozgunk ma is, amikor a pozitív tudományok és az archeológia és geológia, nem különben a megtalált sumír első Biblia (Úr, 1954.Dr.N.Kramer: *Parallel Biblia*, 1956.) is mindent világosan feltártak és megmagyaráztak.*

Senki sem érti ezt a maradi és már kimúlt ó-szövetségi fontosságot, ami nagyrészt egy összelopkodott és átfirt ókori hagyománynak és letűnt népnek (sumír, akkád, káld, babyloní) megmászított történelme. Szóval kötve vagyunk valami ósdi judaizmussal és nekünk nem elég Krisztus, az Isten Fia!...”

Ezt a pápát, miután hamarosan, sietős hirtelenséggel meghal, **VI. Pál** néven egy római bíboros követi, aki mind anyai, mind apai ágon zsidó, a Montini család her-

cegérsekké emelkedett fia. Vele aztán a római katolicizmus története pregnánsan a sauli útra terelődik, s ő az, aki a még élő *Mindszenty* hercegprímásunkat, aki ekkor már nyugaton tartózkodik emigrációban, ezt a kommunisták által bebörtönzött, hitéért, Istenéért és nemzetéért kinszenvedésen és hosszú börtönrabságon átesett keresztény mártírt, mert ellent mert állni a zsidó-kommunizmusnak, azzal bünteti, hogy primási székéből elmozdítja. Helyére aztán a kommunisták kegyeltjét, a jellemtelen nagyképű, és kézcsókra éhes *Lékai Lászlót* ülteti, aki a békepapi mozgalom egyik legékesebb vadhajtsa a korabeli Magyarországon, s mindenféle vatikáni és moszkvai parancs azonnali, feltétlen végrehajtója.

Mi most azonban, nem feledve ennek a pápai székbe ültetett zsidó ügynöknek gyalázatos működését, elődjének, a szentéletű *XXIII. János* pápának nyomdokain haladva megpróbáljuk nyomon követni *Jézus* és választott apostolainak a sauli téveszméktől eltérő, igaz alakját úgy, hogy közben megsejtetjük tanításának valódi jellegét is.

* * *

Jézus történetét az ún. evangéliumok által ismerte meg a világ. Az „*evangélium*” kifejezés a görögből jön és jelentése örömhír. Ez az örömhír több különböző szentíró megfogalmazásában tárja elénk az Üdvözítő Istenfiú történetét: születését, növekedését, tanítását, csodáit, életének mindennapjait, az Egyház megalakulását az apostolok kiválasztása és szétküldése által, majd elfogatását, perbefogását, kínvallatását, a zsidók általi kivégeztetését, és végül a halálból harmadnapon történő feltámadását. Ami ezután következik, az a *Lukács* evangélista által fogalmazott ún. *Apostolok cselekedetei* c. könyvben foglaltatott össze. Itt röviden elmondja az első pünkösd történetét, a megmaradt apostolok gyógyító és evangelizációs útjairól is képet kapunk belőle, majd az újonnan alakult, Jézus feltámadásának örömmámorában úszó Egyház életének első lépéseit. A zsidók első gyalázatos kereszténygyilkosságának, *István* vértanú *Saul rabbi* általi megköveztetésének bevezetésével a könyv terjedelmének 90 %-ában a Pállá vedlett Saul rabbi történetét mondja el. Nem is történhet ez másként, hiszen Lukács evangélista Saul rabbi bennfentes embere, írnoke, aki mesterét követve, annak útjait rögzíti írásba. Nem vetünk követ Lukácsra, aki zsidó révén nem a nemzsidó *Péter*, *András*, vagy *Jakab*, *Tamás*, *Fülöp*, vagy *János* apostolok útját követi, hiszen ezek csak a korabeli Közel-Kelet, a Pártus Birodalom hunok, médek és káldeusok, azaz szkíták lakta területein térítettek. Ők nem merészkedtek a számukra politikailag tilos Római Birodalom területére, mert ott a biztos halál várt volna rájuk, és Saultól eltérően egy sem volt közülük római állampolgár. Saul Tarzuszban születve beleszületett a római polgárjogba is. Miután tudvalevő, e nemzsidó apostolok működését az akkori Pártus Birodalom területén mindenféle üldöztetésről mentesen, sőt állami segítséggel végezhetik, így joggal feltételezzük, hogy ők viszont a Római Birodalom terjeszkedését is kordában tartó Pártus Birodalom polgárai. Nem is lehet ez másként, hiszen a pártus befolyású, szkíta lakosságú Galileában születtek és éltek. Habár tanító útján pl. Péter megfordult Júdeában is, onnan menekülnie kellett a zsidók gyil-

kos haragja elől, akik halálra kerestették őt. S amikor Péternek és társainak menekülniük kellett a zsidók haragja elől, ők Saultól eltérően nem kaptak az ideiglenesen ott tartózkodó római hadseregtől sem többszáz fős katonai díszkíséretet, sem testőrséget. A Pártus Birodalom területén azonban otthonosan mozoghattak, ahol anyanyelvükön beszélt a nép, s mint az első pünkösd jeruzsálemi gyülekezetében, pártusok és médek tömegei saját nyelvükön hallották szájukból az isteni örömhírt.

A Saul rabbi által alapított római központú nyugati egyház, mely a történelem során agresszív, tüzzel-vassal történő terjeszkedésének következtében a világ legnagyobb keresztény szektájává vált, az örömhírt sugárzó szent iratok közül négyet kanonizált. Ennek az egyháznak a belső visszasságai vezettek a protestáns robbanáshoz, mely ugyancsak új szektákat eredményezett.

Az első a Lévi törzsből származó *Máté* apostol evangéliuma, aki Jézustól kiválasztva vámszedőből lett *Júdás* mellett a két zsidó apostol egyikévé. Ha a kérdésre választ keresünk, miért választotta apostolai közé ezt az embert az Üdvözítő, nem kell sokat tömnünk a fejünket a megoldáson. Tudjuk, hogy a vámszedők azok a zsidók voltak, akik zsidó nemzeti elveiket feladva a Júdeát megszállva tartó rómaiak számára szedték az adót, ami a saját maguk számára is meglehetősen jó tüzletet ígért. Ezeket az anyagiak iránti mélységes imádat ördögi lázában égő zsidók könnyű gazdagodásuk miatt jobban gyűlölték és megvetették, mint az utcanőket, vagy a leprásokat. Jézus minden köntörfalazás nélkül a szemükbe is vágja egy alkalommal: titeket még a vámszedők és az utcanők is megelőznek Isten országában. A vámszedő kitaszítottnak számított a zsidó társadalom hierarchiájában, az érinthetetlenek kasztjához tartozott, akinek megjelenésekor a magára adó zsidók kaftánjukkal takarták el szemüket. Így Jézusnak egyik igen jó választása volt Lévi Máté felvétele a tanítványok közé. Ezzel egyrészt kifejezte mélységes megvetését a zsidók érdekelvű és gögös mentalitása ellen, másrészt pedig olyan hívet szerzett magának, aki örök hűségre kötelezve követte mesterét. Máté ennek az isteni jósnak a hatására tért meg, szórta szét aranyait a jeruzsálemi utcán, s lett zsidó léte ellenére is hűséges követője az Úrnak.

Evangéliumának kezdetén Jézus nemzetségtáblája áll, amely Jézust *Ábrahám*tól eredezteti *Izsákon*, *Jákóbon* és *Dávidon* keresztül. Megdöbbenve állnánk ezen tény előtt, hiszen Máténak, a zsidók által gyűlölt és kitaszított, de a nemzsidó Jézus által felemelt és rehabilitált zsidónak nem állt érdekében az igazság elkendőzése és Mestere származásának a meghamisítása, éppen ellenkezőleg, ha nem vennénk észre a félreismerhetetlen vonást evangéliumán, hogy ti. ez az evangélium kétszer kezdődik el. Egyszer és legtöbbször leírja Jézus hamis, zsidó nemzetségtábláját, majd a következő részben újra indul: „*Jézus Krisztusnak ez az eredete: Anyja Mária, József jegyese, még egybekelésük előtt méhében fogant a Szentlélektől. Férje, József, igaz ember volt és mivel nem akarta hírbe hozni, az volt a szándéka, hogy titokban bocsátja el.*” (Máté 1. 18-20.) Amellett, hogy minden történetnek egy kezdet elég, önellentmondás a közölt dávidi nemzetségtábla alapján egyszer azt állítani, hogy Jézus József törvény és test szerinti gyermeke, Ábrahám, Izsák, Jákób

és a kurafi, gyilkos Dávid leszármazottja, aztán, néhány bekezdéssel arrább azt állítani, hogy *József* titokban, a botrányt elkerülve el kívánta bocsátani menyasszonyát, mert meg volt győződve arról, hogy a gyermek nem az övé. Ennek alapján meg kell állapítsuk, hogy Máté evangéliumához később, a sauli júadi érdek és szellem ösztönzésére, művileg, de nagyon amatőr módon operálták hozzá Jézus ún. „nemzetségtábláját”, mely zsidó voltát volt hivatott bizonyítani. Másként ez az elentmondás nem magyarázható. Ahol azonban egyszer hamisítottak, ott megtették ezt minden olyan alkalommal, amikor azt a Saul által alapított zsidó-kereszténység érdekei megkívánták. Így sajnos Máté evangéliumát nem tudjuk egészen komolyan venni és autentikus iratként kezelni, hiszen ma már nem nagyon állapítható meg, melyik részei eredetiek, vagy van-e egyáltalán olyan része, mely eredetinek mondható.

A második kanonizált evangélium szerzője *Márk* evangélista. Ő fiatal korából emlékeztethet még Jézus alakjára, anyja jeruzsálemi házában gyűlt össze az első keresztény gyülekezet is (az apostolok jelenlétével). Így nem csoda, ha Márk *Péterhez*, az Egyház fejéhez csatlakozott, az ő személyes tanítványa lett, s tőle, elsőkézből kapta az információkat, melyek Jézus életére vonatkoztak. Emellett nyilvánvalóan ismerte a Jézustól kiválasztott apostolok mindegyikét személyesen is. Egy alkalommal, Saul-Pál fellépése után, abban a hitben, hogy Saul valóban megtért, csatlakozott is hozzá, elkísérte őt első „missziós” útjára. A pamfiliában fekvő Peré városáig érve azonban rájöhettek a sauli tanítás hamisságaira, és Sault otthagynya visszatért Jeruzsálembe. A feldühödött, sértődött Saul rabbi aztán nem is vitte többé magával kísérőként útjaira, hanem olyanokat keresett, akik kritika nélkül elfogadták tanításait. Márk tehát szintén nemzsidó lévén a péteri tanokat foglalta írásba. Evangéliumában nem lelhető fel semmiféle utalás, egyetlen ködös megjegyzés sem Jézus zsidó származását illetően, semmiféle genealógiát nem közöl erre vonatkozólag, hiszen nyilvánvalóan fel sem merült benne Jézus zsidó volta, mert ismerte Őt. Evangéliuma kezdetén a közlés fontosságának tudatában ki is emeli: „*Abban az időben eljött Jézus a galileai Názáretből és megkeresztelkedett Jánosnál a Jordánban.*” (Márk. 1.9) Néhány bekezdéssel később így ír: „*Amikor Jézus a galileai tenger mellett járt...*” (Márk 1.16.) majd: galileai gyógyításai nyomán „*Hire hamarosan elterjedt mindenfelé Galilea egész vidékén.*” (Márk 1.28.) Amikor tanítványai egy „*magányos helyen*” megtalálják, ahol imádkozásban töltötte az éjszakát, így folytatódik Márk története: „*...ő megjegyezte: 'Tovább kell mennünk a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az igét, hiszen ezért jöttem.'*” *S bejárta egész Galileát, hirdette az igét a zsinagógákban és ördögöket űzött.*” (Márk 1.38-39.) Egy másik helyen: „*Nagy tömeg követte Galileából. De Júdeából és Jeruzsálemből, Idumeából és a Jordánon túlról, valamint Tirusz és Szidon környékéről is nagy sokaság csatlakozott hozzá, mert hallották, mi mindent tett.*” (Márk 3.7-8.) Mi fontosat tartalmaznak számunkra ezek a szövegekörnyezetükben egyébként nem föltűnő információk? Nem kevesebbet, mint hogy Jézus Galileában, a gójok, azaz nemzsidók földjén (Galilea a Galil hag gojim latinositott változata, a zsidók

ezt a területet tehát a nemzsidók földjeként emlegették) tanított, és elsőrangú feladatának azt tartotta, hogy Galilea helységeiben hirdesse Isten Országának elérést. Erre szolt tehát küldetése. Itt csupán mellesleg jegyzi meg Márk, hogy jöttek hozzá mások is, főként a júdeai Idumeából, majd a phöníciai Tíruszból és Szidon környékéről. Fontos még megtudnunk, mit jelent földrajzilag a „Jordánon túlról” kifejezés. A Jordán folyó Libanon hegyeiben ered, dél felé haladtában először a Samachonitis-tavat táplálja, majd onnan nyílegyenesen tart a galileai tengerbe, amit Genezáreti tóként emlegettünk, aztán annak déli nyúlványából kilépve, Peraea és Júdea határán beleömlik a Holt tengerbe. Ez a folyó mintegy köldökzsínorként húzódik át a korabeli Közel-Kelet legfontosabb térségein, s határfolyóként összeköti Phöniciát Szíriával, Galileát keleti határán a római kliensállamokként emlegetett Batanaéval és Dekapolisszal, majd egészen délen Szamáriát és Júdeát Dekapolisszal és Peraeával. A „Jordánon túl” egy galileai szemében tehát nem Júdeát, azaz zsidóországot jelentette, mert a Jordán nem e két állam között húzódik, sokkal inkább azokat a területeket, melyeknek lakossága tehát nemzsidókból állott, hiszen a Jordánon túl Batanaea és Dekapolisz helyezkedtek el. Így megállapítható, hogy Jézus első tanítványai nem zsidókból tevődtek össze, hanem galileaiakból, filiszteusnak (plst = palasztu) nevezett pilisiekből, médekből, pártusokból álltak, s ezekhez csatlakozhatott néhány júdeai is, akik szintén nem feltétlenül zsidók. Valószínűleg ezekből kerül ki *Júdás* is, a zsidók beépített embere, aki később elárulja Jézust. Márk evangéliumából értesülünk arról is, hogy Jézus szinte alig mozdul ki Galileából. Fellépése a Jordán partján történik. Ez a hely nyilvánvalóan a Genezáret tavának közelében lehetett, ahol *Keresztelő János* is működött. Márk leírja, hogy Jézus Kapernaumban és annak környékén, a Jordántól északnyugatra, a Genezáreti tótól szintén északnyugati partján fekvő területeken, közvetlenül a tó partján kezdi el működését. Nyilván nem vándorolt le a Keresztelő János esszéus közösségének központját képező Qumrán vidékére, a júdeai Jordán-szakaszhoz fellépésének elején, hogy ott megkeresztelkedjen, sokkal inkább valószínűsíthető, hogy a pártus királyi vérből származó János ment vissza szülőhazájába, saját népének megtérést hirdetni, s ott találkozhatott Jézussal, s később majd *Heródes Antipasszal* is, aki Kr.e. 4.től egészen 32-ig uralkodott e fölött a terület fölött, s aki lefejeztette őt. Jézus tehát nyilvánvalóan a galileai Jordán-szakaszon találkozott második unokatestvérével, Jánossal, aki a bemejtés szertartásának kapcsán bemutatta Őt a tisztulásra összejött sokadalomnak. Ezek alapján vagy betoldásnak, javításnak minősül az evangélium kezdő szakasza, mely így ír: „*Kivonult hozzá (Jánoshoz) egész Júdea és Jeruzsálem minden lakója...*” (Márk 1.5.), s ezt az eseményt a Jeruzsálemhez közeli folyószakaszra teszi, vagy pedig egy másik, Jézus bemejtkezéséhez képest korábbi eseményről számol be. Márk ír még arról is, hogy Jézus áthajózott a tó túlsó oldalára. Itt, amint erről az evangélium beszámol, a „*gerázaiak földjére*” érkezik. Ezt a helyet a korabeli állapotokat feltüntető térképek nem közlik, de biztos, hogy a tó túlsó partján fekvő területről van szó, mely szintén Galilea tartozéka. Ezután szülőhelyére, a galileai Názáretbe megy tanítványaival, a környék falvaiban prédi-

kál, majd szétküldi tanítványait ennek a területnek az evangelizálására. Ezeket követően Márk helyszínt vált, és János, valamint Heródes király összeütközéséről ír. Minden katolikus és protestáns fejbe ez az esemény úgy lett belesulykolva, mint egy jeruzsálemi helyszínen játszódó esemény. Az evangélista azonban konkrétan elmondja, hol is történt mindez. Heródes szeretője unszolására kivégezni készül Jánost, aki tiltja számára a szeretőjével való viszonyt, mert Heródes szeretője a saját testvérének felesége volt. Heródes palotájába vonultan úgy érzi, most jött el az idő János elfogatására: „*Végül elérkezett a kedvező nap. Heródes születésnapján lakomát adott vezetőembereknek, a magasrangú tiszteknek és Galilea előkelőségeinek.*” (Márk 6.21-22.) Ezen a lakomán kéri Heródestől szeretőjének, Heródiásnak a leánya ajándékuul szép táncáért anyja unszolására Keresztelő János fejét, amit meg is kap. Ez az esemény tehát Galileában játszódik, mely állam Keresztelő János nyilvános működésének színhelye. János még mindig Galileában tartózkodik, nem a Jordán alsó folyásánál, Júdeában. Itt fejti ki tevékenységét, itt keresztel vízzel és itt találkozok Jézussal is. A csodálatos kenyérszaporítás is a Genezáreti tó partján, Galileában történik, mely után a Mester nem zsidó területre, hanem a kánaáni Tirusz és Szidon vidékére, a Földközi tenger partjára vonul vissza. Itt találkozok egy, az evangélium szerint „szírfőníciai”, kánaánita asszonnyal, akinek leányából ördögöt űz ki. A jelenet leírása azonban sántít, és Jézus és a kánaánita asszony beszélgetése gyökeresen ellentmond a szeretetet hirdető, és az ellenségnek is megbocsátó Istent képviselő Jézus személyiségének és küldetése lényegének. Itt ugyanis a következő leírást találjuk: „*Mihelyt hallott róla egy asszony, akinek leányát tisztátalan lélek szállta meg, odajött és a lábához borult. Az asszony szírfőníciai származású pogány nő volt. Azt kérte tőle, hogy űzze ki leányából az ördögöt. De ő elutasította: 'Hadd lakjanak jól előbb a gyerekek. Nem helyes, ha elveszik a gyerekek kenyerét és a kutyáknak dobják.'* Az viszont csak erősítgette: *'De bizony, Uram! Hiszen a kiskutyák is esznek az asztal alatt a gyerekek morzsáiból.'* Erre ő így szólt: *'Mivel ezt mondtad, menj, az ördög elhagyta leányodat.'*” (Márk 7.25-29.) A szentírás magyarázók szerint Jézus szavai alatt azt kell értetünk, hogy ő elsősorban a zsidók megváltásáért jött a világra, csak azután a „pogányokért”. Amellett, hogy ez az idézet Jézust mint részrehajlót mutatja be, és olyan emberi aljassággal vádolja, mely nemcsak Istenhez, hanem még egy pogányhoz is méltatlan viselkedés. Nem hiszszük el, hogy a mi Jézusunk bárkit is kutyának nevezett volna csak azért, mert nem egy bizonyos néphez tartozott, különösen nem a Jézus által „vipérák fajzata”-ként emlegetett zsidók közé. Ez a szóhasználat a Talmud szótárából, s nem Jézuséból származik, s mely a gójokat, azaz nemzsidókat testileg az állatokkal teszi egyenrangúvá, akiket minden zsidó becsaphat, megölhet, s akiket még a gödörből sem kell kihúzni, ha beleesnek. Ennek a résznek a szelleme nyilvánvalóan a zsidó felsőbbrendűséget hivatott bizonyítani minden nem zsidóból lett keresztény számára, szelleme a jézusi tanításról antagonisztikus módon idegen, úgyhogy itt is azon erők manipulációjával van dolgunk, akik mindenáron Jézus zsidó származását akarták ezekkel a betoldott részletekkel bizonyítani. Emellett kihallható ebből a betoldásból

az az öröm is, mely Jézus szájába ilyen aljas, megbotrántoztató szavakat adhat, megszenteltséglenítve ezzel Üdvözítőnk szent alakját. Miért is ne tett volna jót bárkivel az a galileai Jézus, aki földi élete szinte egészét nemzsidók között élte le, abban a Galileában, amely ekkor minden korabeli állapotot célzó térkép szerint szorosán meghúzott határral határolódott el zsidóföldtől, s amelynek lakossága az egykor itt lakó zsidók Babilonba való áttelepítése után ezekből a Babilóniából betelepített (hazatelepített) népekből: szkíta-hunokból állott. Mi nem hiszünk ennek a szövegrontó gyűlöletnek.

Jnnen, a tengerpartról Jézus, Márk híradása szerint Dekapoliszba megy, mely szintén távol esik Júdeától, s meggyógyít egy születetten süketnémát, mely gyógyítás hatására hamar híre terjed jelenlétének Dekapolisz ekkor szintén az említett római kliensállamok közé tartozik. Ennek az államnak a területe átnyúlik a Jordán folyótól keletre eső része, amelyet Jézus korában erős határ választ el a Júdeához kapcsolt Szamariától. Ennek a Jordánon átvívelő területnek a közepén fekszik az állam fővárosa: Skythopolisz. Ez a város nevét alapítójáról veszi, a szkítáktól, akik az ősidőkben Indiától ezen a területen át egészen Egyiptomig uralkodtak, s a-mely nép adta mindeme területek őslakosságát. Így biztosra vehető, hogy Jézus Skythopoliszba, későbbi nevén Beth-seanba ment, hiszen ez a város volt minden bizonnyal születésének helye is, melynek hasonló hangzású nevét az elzsidósító szándékú sauli kereszténységben felnőtt evangéliumhamisító tudatosan cserélte fel a júdeai Betlehem nevével, amihez Jézusnak semmi köze soha nem lehetett. Nevelőapja, József sem származhatott „Dávid házából”, amint arról a meghamisított Máté evangélium és a zsidó Lukács által leírt, sauli sugalmazásra született evangélium beszámol, hiszen galileai volt, s galileában ekkor csak kisszámú zsidó diaszpóra létezett. A régészet minden zsidó érdek ellenére sem tudta egyetlen Jézus korabeli zsinagóga meglétét sem igazolni. A názareti zsinagóga is csak a 2. században épült föl. Érdekes módon Márk evangéliumában szó sincs sem a betlehemi születésről, sem a Dávid házából való származásról. Így tényként kezelhetjük, hogy Jézus ebben a szkíták lakta városban pihente ki útjainak fáradalmait. Itt szinte automatikusan felvetődik a kérdés, miként terjeszthette tanítását Jézus az ottani lakosság csodálattal telt rajongása közepette Dekapoliszban, tehát egy idegen állam területén olyan sikeresen, hogy hamarosan nagy tömeg verődött össze körülötte, s dicsőítették és ünnepelték őt? Csak egyféleképpen: ha az ott lakó nép ugyanazt a nyelvet beszélte, ugyanahhoz a kultúrkörhöz tartozott, mint Jézus, és olyan vallással rendelkezett, amelynek teológiai kereteibe beleillett Jézus tanítása. Ez pedig a XXIII. János pápától vett idézet szerint is a sumérektől örökölt, a pártus birodalom által képviselt és fenntartott ősi szkíta-káld vallás volt. Ugyanakkor ez az evangéliumi részlet sem mentes a betoldásoktól. Hogy valaki alaposan átdolgozta, aki földrajzi ismereteknek teljesen híjával volt, az több, mint valószínű: „ismét eltávozott Tírusz vidékéről és Szidonon át a Galileai-tengerhez érkezett, a Dekapolisz területére.” Aki egy pillantást vet a térképekre, azonnal láthatja, hogy Tírusz Szidonnál cca. ötven kilométerrel délebbre van a tengerparton, akinek tehát Tíruszból Szido-

non át vezet az útja, az Dekapolisszal ellentétes irányba, észak felé halad. Erre Dekapoliszba egészen egyszerűen nem lehet menni, mert ebben az irányban Szíria fekszik! Jézus, amennyiben valóban Dekapoliszba tartott tanítványaival, először vissza kellett térjen Galileába, majd a Galileai-tenger, a Genezáret tavának érintésével, annak nyugati partján, illetve azon átkelve juthatott el Dekapoliszba. Mint tudvalévő, a gyalogjáró ember mindig a legrövidebb utat keresi. Itt, Dekapoliszban történik meg második kenyérszaporítása is.

Ezek után Jézus a Genezáret taván keresztül ismét Galileába megy, Dalmanuta vidékére. Itt, a leírások alapján farizeusok támadnak rá, égi jelet követelve tőle, de Ő ezt megtagadva ismét hajóra száll és visszatér a tó másik oldalára. Mi kénytelenek vagyunk kétségbe vonni a farizeusok jelenlétét egy idegen állam területén. A Jordántól nem messze, a Genezáret tava mellett fekvő Betsaida városa lesz következő működési helye, majd Fülöp Cezaréájába érkezik, mely város ismét kánaáni területen áll és neve latinul leírva Caesarea Philippi. Itt teszi fel Péternek és a többi apostolnak a kérdést: „*Kinek tartanak engem az emberek?*” (Márk 8.27.), és itt jövendöli meg először a rá váró szenvedéseket. Itt történik meg „*egy magas hegyen*” Jézus színeváltozása is. Megjegyzendő, hogy Jézus mindenütt előszeretettel jár a hegyekre imádkozni, elmélkedni. Ez szkíta szokás, hiszen a szkíta népek valahány hegyeken álló szentélyeket épített, s ha hegy nem állt a rendelkezésére, maga hordott össze hegyet, vagy emelt hegy alakú zikkuratot, piramist. (A magyar királykoronázási szertartásnak is elengedhetetlen eleme, hogy a király az ország helységeiből összehordott mesterséges hegyen lóhátról a kardjával a négy világtáj irányába vág.) Jézus tehát a hegyen való imádkozással szkíta szokást követett.

Innen, a tengerparti Cezaréából aztán hamarosan visszatér tanítványaival a Genezáreti tóhoz közel eső, megintcsak galileai Kapernaumba. Itteni tartózkodásáig soha, egyetlen pillanatra sem teszi be lábát zsidó földre. Kapernaumba való ekkori visszatérése előtt a kánaáni, dekapoliszi és természetesen galileai területeket látogat csak, itt fejti ki tanítását, itt teszi meg csodáit, és az ezen területeken lakó nem-zsidó őslakosságnak prédikál. Ezt követően azonban fordulatot vesz az útja. Márk evangéliumában az ezután következőknek új fejezetet is nyit.

Jézus néhány nappal megfeszítése előtt, életében első alkalommal teszi lábát júdai földre. Márk tanúságtétele alapján ezelőtt még soha nem járt a zsidók országában. Tanítványaival Jericho felé tartanak. „*Éppen útban voltak Jeruzsálem felé. Jézus előttük ment. Ez aggodalommal töltötte el őket és csak félve követték.*” (Márk 10.32.) Ekkor, ott, útközben Jézus harmadszor jövendöli meg szenvedéseit: „*Most fölmegyünk Jeruzsálembe. Ott az Emberfiát a főpapok és az írástudók (és a vének) kezébe adják. Azok halálra ítélik és kiszolgáltatják a pogányoknak, akik kigúnyolják, leköpdösi, megostorozzák és megölik. De harmadnapra föltámad.*” (Márk 10.33-34.) Eben a részben Márk evangélista fontos jelzést küld a nyitott szemű olvasónak. Leírja ugyanis az apostolok rettegését, ami Jeruzsálem közelségével egyenő bennük. Vajon honnan származik ez a szorongató félelem? Nyilvánvaló: az

ismeretlen utcél, ahol ők még soha nem jártak, félelmetes a számukra, hiszen ellenséges földön járnak, s céljuk az oroszán barlangja. Ki ne félne a helyükben. Emellett nyugtalanítják őket Jézus saját magára vonatkozó jövődölései is. Egyrészt féltik Mesterüket a jövődölések valóra válásától, másrészt tudják már korábbi tapasztalataikból, hogy a zsidók provokálják Jézust, harmadrészben rettegnek Jeruzsálemtől, mert ott a zsidók vannak túlsúlyban, s természetes emberi módon féltik az életüket tőlük. Van is mitől tartaniuk, hiszen alig lépik át a Galilea és Júdea közötti határt, már eléjük mennek a farizeusok, hogy provokálják Jézust. Az apostoloknak azonban látniuk kell, hogy Jézus egyáltalán nem fél a zsidóktól, hiszen provokatív kérdésekre, hogy ti. szabad-e elbocsátania a férjnek a feleségét Mózesel vág vissza nekik, dorgálja meg őket. Ezt követően először Jerichóba térnek be, ahol meggyógyít egy vakot, majd Jeruzsálembe tartanak. A város kapuja előtt hatalmas tömeg fogadja Őt. Ezeknek az embereknek többsége sosem látta még Jézust, de mivel gyógyító hatalmának és csodás tetteinek híre már eljutott hozzájuk, nagy tömegben csődülnek ki üdvözlésére. Ebben a tömegben nyilván sokan vannak a nemzsidó diaszpóra tagjai is, többségük azonban zsidó. Ezek az emberek nem írástudók, azaz írást értő emberek, hanem az egyszerű köznép tagjai. Ezért valószínűleg nem ismerik a zsidó próféták jövődöléseit arra vonatkozólag, hogy a Messiás nem jöhet Júdeán kívülről, nem származhat Galileából. Ez lehet egyetlen oka annak, hogy így kiáltoznak: „Áldott atyánknak, Dávidnak, elérkező országa!” (Márk 11.10.) Hiszen ők Jézusban a csodás tettek alapján országló Messiásukat látják, s mivel zsidó létükre így gondolkodnak, s méghozzá nagy tömegben, dühítik hitükkel akaratlanul is Jézus ellen a szintén jelenlévő főpapságot, akik kénytelenek végignézni, hogy vonul be a messiászozó tömeg üdvívalgása közepette az a galileai tanító, akit ők már hírből is gyűlölnek.

Jézus most tanítványaival először a templomba tart. „Ott mindent jól megnézett, aztán a tizenkettővel kiment Betániába, mivel már esteledett.” Ha valaki ezt az egy mondatot a szövegkörnyezetben, ahová tartozik, olvassa, nem sok különöset olvas ki belőle. Ha valaki azonban kiemeli azt a szövegkörnyezetéből, s szóról-szóra utánagondol jelentésének, meglepődik, milyen „beszélő” szöveggel van itt dolga. Jézus tehát bemegy a templomba, s ott mindent jól megnéz. Teszi ezt, mert először jár ott, s minden újdonság a számára. Teszi ezt, mint a hadvezér, aki a csata előtt szétméz a még üres csatatéren, ahol holnap majd megütközik az ellenséggel, s szeretné a terepet minél jobban kiismerni, hogy aztán a csata alatt ne legyen már számára teljesen ismeretlen az a hely. És végül teszi ezt, mert meg akar jelenni ott, hogy megmutassa a templomi vezetőknek és a zsidó főtanácsnak, hogy nem fél tőlük. Egy szót nem ejt ki a száján, egyszerűen csak körülsétál a templom épületegyüttesén, aztán szó nélkül távozik. Így tesz a jó stratégia, aki nem szereti a kiszámíthatatlan helyzeteket, de aki tisztában van feladataival és az elkövetkezendő eseményekkel. Ezután tanítványaival együtt távoznak a városból és Betániába mennek. Bethánia Jeruzsálemtől mintegy nyolc kilométerre fekvő falu délkeleti irányban. Miért éppen ide? Máté evangéliumában is és Márkéban is olvashatjuk, hogy

ebben a faluban ismerősei élnek, mégpedig a „leprás Simon”, akit Jézus gyógyíthatott ki a betegségéből, s akin rajtaragadt a csúfnév. Kimenekül tehát a főtanács székhelyéről, s baráti hajlékot keres és talál, hiszen a jelek szerint Jeruzsálem köz-
zeleiben ez a ház az egyetlen biztonságos hely, ahol az Isten Fia nyugodtan hajthat-
ja álmra a fejét. Innen, Simon házából surran ki Júdás, a főtanács megfizetett ügy-
nöke, hogy Jézust elárulja. „Azok ennek hallatára igen megörültek és megígérték,
hogy pénzt adnak neki érte.” (Márk 14.11.) Ezt követően Jézus tanítványaival visz-
szatér a városba, Jeruzsálembe, ahol este egy megbízható Jézus-követő házában
megtartják a bűcsúvacsorát, a húsvéti vacsorát. Itt alapítja meg Jézus az Eukarisz-
tiát, majd a hálaadó zsoltár eléneklése után kimennek az Olajfák hegyére. Ez a hegy
a város falain kívül, keletre helyezkedik el, a Getszmáni nevű majorságtól nem
messze. Ezt a hegyet a zsidók a „korruptió helye”-ként emlegetik, mert ezen a
hegyen áll Astoret (Istár), azaz a babiloniai káldeus vallás Szűzanyájának templo-
ma, az ószövetségi Királyok könyve beszámolója szerint „Milkon”, azaz Melkize-
dek (= *Magasságos Isten* jelentéssel) szentélye. Ez a templom, melynek romjai ma
is állnak, a kánaáni vallás jeruzsálemi ősiségének tényére is rámutat, mely még Jé-
zus korában is létezett itt. Ezért, a Fény Szűzének temploma miatt nevezik tehát a
zsidók az Olajfák hegyét a „korruptió helyének”. Érdekes idevágó idézetet közöl
Badiny Jós Ferenc a „Jézus király, a pártus herceg” című könyvében az ószövet-
ségi Királyok könyvéből, az 1. könyv 11:5. részéből: „...melyek Jeruzsálem előtt
voltak az Olajfák hegyének jobbfelől lévő oldalán, melyeket Salamon épített volt
Astoretnek és Milkomnak.” Jézus tehát ide, a hite szerinti szertartású, ősi szentély-
hez menekül, hogy menedéket találjon. Innen aztán a közeli Getszemáni majorba
érnek, ahol vérrel verítékezik, miközben szomorúan veszi észre, hogy a magával
vitt három tanítvány, Péter, Jakab és János alszanak. Itt fogják el, innen hurcolják
kínvallatásra. Itt állítják a főtanács elé, akik mindenáron a legsúlyosabb, halálbünt-
tetést feltételező vádakkal illetik. Jézus azonban magabiztosan, a feladatteljesítő
tisztia lelkiismeretével felel, vagy hallgat előttük.

Ark evangéliumának korábbi részeiben már többször elbeszéli, hogyan
vélekedtek Jézusról az ún. zsidó „írastudók”: „Ezután ismét betért a zsi-
nagógába. Volt ott egy félkezére béna ember. Figyelték, vajon meggyógyítja-e
szombaton, hogy vádaskodhassanak ellene.” (Márk 3.1-2.) Majd, amikor meggyó-
gyította a bénát: „Erre a farizeusok kimentek és tanakodni kezdtek a heródespárti-
akkal, hogyan okozhatnák vesztét.” (Márk 3.6.) Később: „Az írastudók azonban,
akik Jeruzsálemből jöttek le, azt mondták: Belzebub szállta meg. Az ördögök feje-
delmével űz ördögöt.” (Márk 3.22.) Máshol viszont hírt ad arról, hogyan vélekedett
Jézus a zsidókról, élükön a zsidó farizeusokról: „Egyszer farizeusok és néhány Je-
ruzsálemből jött írastudó gyűlt köréje. Észrevették, hogy néhány tanítványa tisztá-
talan, azaz mosdatlan kézzel étkezik. – A farizeusok tudniillik, s általában a zsidók,
nem esznek anélkül, hogy az ősök hagyományához híven, előbb jól meg ne mosnák
a kezüket. A piacról való ételt sem eszik meg, amíg meg nem hintették vízzel. Sok
mást is megtartanak még hagyományuk szerint, mint például a poharak, korsók,

rézedények (és ágyak) megmosását. – Erre megkérdezték tőle a farizeusok és az írástudók: „Miért nem tartják meg tanítványaid az ősök hagyományát? Miért étkesnek tisztátalan kézzel?” Mire Ő így felelt: „Ti képmutatók, találóan jövendőtőlátok Izaiás: Ez a nép ajkával tisztel engem, / De szíve távol marad tőlem. / Hamisan tisztelnek engem, / **Tanításuk csak emberi parancs.**” (Márk 7.1-7.) Nyilvánvaló, hogy Jézus itt a Jahvének tulajdonított törvényeket és merev előírásokat emberi alkotásoknak nyilvánítja, amivel bizonyára nem nyerte el a zsidók tetszését, akiknek életét minden ízében át- és átszövi a törvényekhez és előírásokhoz való merev, esztelen ragaszkodás. Érdekes azonban a Márk általi elbeszélés módja is. Márk itt a kívülálló szemével szemléli a zsidókat és úgy ad hírt vallási berögzödéseikről, mint aki egy úti élményt mesél el hazaérkezve egy számára idegen világról. A zsidók Márk evangéliumában mindig többszám harmadik személyben szerepelnek. Itt kibontakozik Jézusnak a zsidóságtól való különállósága is, mert nem tartja meg szokásait, holott a jelenlévő zsidók tudják, hogy Ő maga is zsidó valóság személy. Emiatt is kéri számon rajta a szokástörvények be nem tartását. Jézus erre csak legyint, és saját prófétájuk szavaival vág vissza nekik.

Márk evangéliumának Jézusa máshol így beszélt: „*Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok és Heródes kovászától.*”, ezzel is óva tanítványait, hogy a zsidó vallás törvényi követelményeit ne tegyék az Ő tanításának kovászává.

Jézus Jeruzsálembé való bevonulásának leírásakor felismerjük azt a tévhitet, amely zsidó követőit lázba hozta. Így kiáltoznak: „*Hozsanna! / Áldott, ki az Úr nevében jön! / Áldott atyánknak, Dávidnak, elérkező országa!*” – számol be róla Márk. A zsidók ugyanis a zsidó politikai Messiást várták Jézusban, s mivel csatlakoztak ebben a hitükben, ordítják ugyanezek a zsidók az erre következő pénteken **Pilátus** palotája előtt, hogy „*Keresztre vele!*”. Jézus egy alkalommal fel is teszi a kérdést: „*Hogyan állíthatják az írástudók, hogy a Messiás Dávid fia? Hiszen Dávid maga mondja a Szentlélek sugallatára: „Mondá az Úr az én Uramnak: / Jobbom felől foglalj helyet, / Míg lábad alá zsámolyul alázom / Valamennyi ellenségedet.” Ha tehát Dávid maga hívja őt urának, hogyan lehet az ő fia?*” (Márk 12.35-37.) Mi ez, ha nem a dávidi származás megtagadása és e származtatás mende-mondáinak nevetségesse tétele maga az Üdvözítő által, miközben egyszersmind rámutat a zsidó vallás egyik begyöpösödött vonására, arra ugyanis, hogy mindent az írásokból igyekeznek levezetni, illetve a látottakat, a megélteteket az írásokkal igyekeznek alátámasztani, másként az élet tényei nem építhetők be a rugalmatlan, megmerevedett zsidó világképbe.

Jézus tehát először a nagytanács vádaskodó főpapi testülete előtt áll, aztán Pilátushoz vonszolják, hogy általa ítéltesse el. Pilátus képtelen beleélni magát a zsidó hitvilág rejtelmeibe, gondolkodása tisztán katonapolitikai és állambiztonsági alapokon nyugszik. Jézusban nem lát mást, csak a zsidók között időnként megjelenő aszkétikus önjelölt próféták egyikét, ezért hát nem veszi komolyan az esetét. Úgy gondolja, egy korbácsolás elég ennek az álmodozónak, aztán szabadon akarja bocsátani. Szemmel láthatólag nem érti, hogy a zsidók miért tulajdonítanak olyan

fontosságot Jézus megölésének. Hogy mentse Jézust, választás elé állítja a zsidókat: Jézust, vagy Barrabást akarják-e élve kiszabadítani. Arra gondol, a zsidó csőcselék bizonyára nem meri majd a római katonaságtól megszállt városban Barrabást szabaddá követelni, akit római katonák meggyilkolása és rómaellenes lázadás szítása miatt tartanak fogva és ítélték halálra. Ezzel szemben majdnem lázadás tör ki, s a nép, amely pár napja Jézus lába elé terítette köpenyeit a poros útra, most látva, hogy nem Ő a megígért és remélt zsidó Messiás, Jézus ellen fordul. Aztán Márk leírja Jézus Golgotára hurcolását, hogy a zsidók útközben hogyan káromolták Őt, hanem közülük sokan vele tartottak a szenvedések helyére is. Érdekes módon köztük az asszonyok vannak hatalmas túlsúlyban. Ők azok a bátrak, akik önfeláldozó módon szeretetüket részesítik előnyben félelmeikkel szemben, s még a kereszt alatt is kitartanak Jézus és a meggyőződésük mellett. A történet azonban nem itt ér véget. Márk hitet tesz Jézus föltámadása mellett, majd elbeszéli az apostolok szétküldését a nagyvilágba, és Jézus mennybemenetelét. Ezzel ér véget a két hiteles evangélium egyike.

A harmadik evangélista, *Lukács*, görög származású orvos volt. Valószínűleg Antiochiában született, és a negyvenes években, valószínűleg Saul-Pál térítő munkája nyomán tért meg és keveredett mély barátságba Saullal. Saul bennfentesként nem is várható el tőle más: a sauli tanoknak megfelelően szerkeszti össze evangéliumát, melynek irányvonala Jézus zsidó voltának hirdetése. Csak azt továbbítja, amit tanult, s ezt nem szabad szemére vetnünk. Így is fogalmaz evangéliuma kezdetén: „*József Dávid házából származott.*” (Lukács 2.4.), majd a 3. fejezet 23-28-ig terjedő szakaszában Jézust Ádám-tól származtatja, mely leszármazási vonal Józsefen keresztül vezetne el Jézusig. Írásának ebben a szakaszában olyan képzelenséget fogalmaz meg, mely az egész írást hiteltelenné teszi: „*Jézus harminc esztendő volt, mikor föllépett. József fiának tartották, akinek ősei: ...*” (Lukács 3. 23-25.), s itt következik az említett genealógia. Ez a zsidók Talmudjának Jézusról alkotott képe, akik Máriát rossznőként, hajfonogatóként hazudják hamisnak, Jézust pedig fattyúként akarják láttatni. Lukács ebben a szakaszban nyilván nagy tanítómesterének, Saulnak az elferdítéseire támaszkodik, aki egész életét arra tette föl, hogy bebizonyítsa Jézus zsidóságát, mert szerinte az üdvösség letéteménye, amint erről számtalanszor beszél, az Ábrahámnak és utódainak tett jahvei ígéret. (Ha Jézus zsidó lett volna, nem kellett volna Saulnak annyira bizonygatni azt, hiszen arról mindenki meg lett volna győződve, de mivel nem az volt, szükségeltetik Saul föllépése.) Érthetetlen lenne, hogy ezzel a Jézus isteni személyét támadó megjegyzéssel, mely felveti a lehetőséget, hogy Mária nem szűzen szülte meg nem Istentől, hanem – talán – Józseftől fogant gyermekét, miért kanonizálta a Római Katolikus Egyház ezt az iratot, ha nem tudnánk, hogy a római katolicizmus, mely a református, evangélikus, baptista stb. egyházakkal, s ezek különböző szektáival mély egyetértésben éppen napjainkban vallja meg egyre hangsúlyosabban zsidó-keresztényi mivoltát. Így Lukács evangéliumát, amelyet ő rossz sugallatra, ti. a saulira, épít fel, szintén használhatatlannak kell minősítenünk akkor, amikor a valódi, törté-

nelmi Jézus nyomdokait kutatjuk.

Ehárom evangéliumot nevezi a zsidó-keresztény teológia szinoptikus, azaz együttlító evangéliumoknak, mert szinte azonos történetet rajzolnak elénk. Valahogy azonban elsiklik a zsidó-keresztény figyelem afölött a tény fölött, hogy Márk evangéliuma alapvető vonásaiban eltér a másik két szinoptikustól, s így teljesen más hangnemben íródik, mint a másik kettő. Őszerinte Jézus csak egyszer lép zsidó földre, soha egy szóval sem említi Jézus zsidó, azaz dávidi származását, nem állítja azt, hogy Jézus József, vagy bármiféle ismeretlen férfi gyermeke volt. Egy alkalommal említi meg, hogy valakik Jézust Dáviddal hozták összefüggésbe: a Jeruzsálemi bevonulás alkalmával, de érzékelteti azt is, hogy ez a zsidó tömeg tudatlanságból adódó pillanatnyi felbuzdulása volt a nagy gyógyító, csodatévő Mester iránt, s ékesszólóan bemutatja, hogy ugyanez a tömeg a főpapoktól felvilágosítva néhány nap múlva hogyan ítéli halálra Jézust. **Őt ugyanis nem Pilátus, a római prokurátor, hanem a zsidó nép ítélte halálra.** Ez a népitétel megerősítették Máté evangéliumában, ahol az evangéista elbeszéli, hogy Pilátus a zsidó tömeg előtt Jézus ártatlansága és szabadon bocsátása mellett száll síkra. Mikor a zsidók hangosan ordítják: „*Keresztre vele!*”, Pilátus értetlenkedve kérdezi a tömegtől: „*De hát mi rosszat tett?*” (Máté 27.23-24.) Így hát súlyos ferdítés és manipulatív tévtanítás a keresztény egyházak azon tétele, miszerint a zsidóság kollektíven nem bűnös Jézus halálában. Nem egészen igaz Pilátus szerepének túlértékelése sem. Máté ugyanebben a 27. részben, a 26. bekezdésben konkrétan leírja, mit kiáltanak Pilátus ezen szavaira a zsidók: „*Vére rajtunk és fiainkon!*” Ezzel a zsidóság örök időkre magára vállalta ezt az aljas gyilkosságot, és elzárkózott az üdvösséget rejtő Isten Országának építése elől. Minden zsidó mind a mai napig részese ennek a gyilkosságnak, aki nem tagadja meg őseit, aki nem mond le a „kiválasztottság” zsidó rögeszméjéről, s el nem kezd az összes többi nép módján, normálisan viselkedni a nemzetek között. Addig, amíg ez az Übermensch-tudat a zsidóságban működik, addig Isten Fiának gyilkosa ez a nép, bármit tanítson is erről a római pápa! És addig a keresztény egyházak egyike sem vállalhat semmiféle közösséget Jézus gyilkosaival, s nem nevezheti magát a gerinctelenség vádjá nélkül zsidókereszténynek! Ha ezt mégis megteszik, nem mondhatják magukat Jézus egyházának, csupán a jahvei démoni képlet egyik szektájának, a sötétség fiai gyülekezetének!

A negyedik kanonizált evangélium **János** evangélista írása. János, Jakab apostol öccse, először Keresztelő Jánoshoz csatlakozott, aki a Jordán partján vízzel merítette be a bűneiktől szabadulni kívánó tanítványait. Jézus föllépésekor a Keresztelő azt a tanácsot adja neki és Andrásnak, hogy csatlakozzanak az Úrhoz. Ők ezt haladéktalanul meg is teszik, majd Jézus meghívja őket a tizenkettő közé. Ettől kezdve tanítványaként vele járja a poros országutakat és a virágzó mezőket Galileában, részt vesz Jézus életében. Ő az a tanítvány, akit Jézus a kereszten megkér, hogy a nehéz időkben legyen támasza édesanyjának, Máriának. Később, Domiciánusz császártól Patmosz szigetére száműzve részesül azokban a látomásokban, melyek *Jelenések könyve* címen kerültek be az Újszövetség kánonba felvett könyvei közé.

Mivel ez az evangélium sokban eltér a másiktól, különálló műként kezeli azt az orthodox hittudomány. Ez az irat nem törődik Jézus emberi származástörténetével, hiszen ő tudja, hogy Jézus az Élő Isten Fia, hanem azt hirdeti, ami az Igazság: Jézus Isten Igéje, azaz Isten cselekvő szeretetének földre irányult szándéka, aki előbb volt mindennél, ami a világmindenséget alkotja, hiszen Ő előbb volt még a teremtnél is: „*Kezdetben volt az ige, / És az Ige Istennél volt, / És Isten volt az ige. / Ő volt kezdetben Istennél.*” (János 1.1-2.) Mit lehet ehhez még hozzáfűzni? Az önmagába, mindenféle szándéktól mentes valóságába, önazonosságának legmélyebb és parttalan valójába burkolózó Istenség önmagában létezett, és amikor ez így volt, Ő volt a Minden. Később azonban így fogalmaz: „*Az Ige testté lett, / És közöttünk lakott. / Láttuk dicsőségét, / Az Atya Egyszülöttének dicsőségét, / Akit kegyelem és igazság tölt be.*” (János 1.14.) Ez az Evangélium, az örömhír: Isten azért szülte meg a Mindenséget, s annak részeként az emberi világot is, hogy alkotó szeretetét minél több lényre sugározhassa szét, s ennek a szeretetnek legmagasabb megnyilvánulásaként elküldje a Szabadítót, aki majd megalapozza az Isten Országát, a boldogság honát az anyagvilágban is. Úgy érezzük, ehhez szinte már nem tehető hozzá semmi, itt be kellene fejezni az írást, s pontot tenni a mondat végére. Ő azonban tovább lép: „*Istent sohasem látta senki. / Az egyszülött Isten, / Aki az Atya keblén nyugszik, / Ő nyilatkoztatta ki.*” (János 1. 18.) Ezzel bezárul az isteni szándék köre: megismerteti magát az emberi világgal, hogy ne maradjon soha többé rejtve, hogy kiáradhasson az emberi lelkek sokaságán. Tudjuk azonban, hogy a szabad emberi akarat, jobban mondva a zsidó vezetők és a nép egyetértő gyalázatossága Isten szándékaival ellentétes irányba tekerte a történelem kerekét.

János evangéliuma egyik részében arra is rámutat, hogyan fordul el Jézus az ábrahámi származásukat hangsúlyozó, hívő zsidóktól. „*Tudom, hogy Ábrahám fiai vagytok, mégis életemre török, mert beszédem nem fog rajtatok. Én azt mondom, amit Atyámnál láttam, ti azt teszitek, amit a ti atyáitoktól hallottatok.*” Azok közbevágtak: „*A mi atyánk Ábrahám.*” Jézus azonban szavukon fogta őket: „*Ha Ábrahám fiai vagytok, tegyétek is azt, amit Ábrahám tett. De ti életemre török, bár az Istentől hallott igazságot mondtam nektek. Ábrahám ezt nem tette.*” De azok tovább gőgösködtek: „*Mi nem vagyunk törvénytelen fiak, csak egy Atyánk van: Isten.*” (János 8.37-41.) Ezzel jelzi az evangélista, hogy a zsidók Jézus tanítását semmisnek tekintették, hiszen tudták, hogy Ő nem ábrahámi származású, nem zsidó, tehát törvénytelen gyermeknek tartották, aki vallásilag ugyan zsidó, de származásilag nem az. Erre a megnyilvánulásra reagál Jézus az ismert szavakkal, melyekben a zsidók istenét azonosítja az ördöggel: „*Ha Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem is, ... A ti atyátok az ördög, és atyátok kívánságait akarjátok követni. Gyilkos az kezdet óta. ... Hazug ő és a hazugság atyja.*” (János 8.42-45.) Ezekhez a szavakhoz nem kell magyarázatot fűzni.

Miután nyilvánvaló, hogy a négy kanonizált evangélium mindegyike többé-kevésbé meghamisított irat, nagyon nehéz kiszimatolni belőlük Jézus eredeti tanítását. Ezt most tehát e négy evangéliumi irat kapcsán meg sem kíséreljük. Most csu-

pán arra a kérdésre kerestünk választ, fellelhetőek-e olyan részletek az evangéliumokban, amelyek Jézus zsidó volta ellen szólnak, tudniillik amennyiben az esetleg erre vonatkozó részletek fellelhetők, azaz túléltek az átszerkesztések sorozatát, elkerülték a hamisítók figyelmét, s talán még ma sem tűnnek fel a tanító egyházak nagytekintélyű teológusainak. Ilyen tekintetben Lukács evangéliumát hiteltelensége, és a mögé rejtett sanda szándékok miatt kézbe sem alkalmas vennünk, Máté evangéliumával pedig csínyján kell bánnunk és meglehetősen nagy figyelemmel kell az ocsúból kiszedegetni a magot. Márk evangéliuma az egyik tehát, amelyre alapozhatunk, hiszen az ő esetében a személyes kapcsolat is fennáll Jézussal és a hamisítások sem olyan szembetűnően kirívóak, valamint majdnem kritika nélkül szemelgethetünk Jánoséban is, hiszen ez az írás is majdnem érintetlennek látszik. Ezek esetében azonban felmerül a kérdés, vajon miért nem történtek ezen két evangéliumban olyan kirívóan nagy hamisítások? A válasz egyszerű. Az evangéliumok abból a célból íródtak, hogy a korabeli világ népeinek tudomására hozzák Jézus történetét és tanítását, ezzel is segítve az Egyház létrejöttét és siettetve elterjedését. Ezáltal az evangéliumok mindegyike az első század második fele embereinek szólt elsősorban. Az csupán másodlagos cél volt, hogy ezek az írások az elkövetkezendő évezredekben is szentíratként megmaradjanak. Az evangéliumok közül több meg is semmisült, hiszen lehetetlen, hogy az apostolok mindegyike ne formálta volna szavakba Jézus tanítását. Nevetségesen átlátszó dolog, hogy a ma ismert ún. Újszövetségi Szentírás Pétertől, az Egyház apostolféjedelmétől csupán két rövid levelet, Jakabtól csupán egyet és János apostoltól három rövid írást, Júdás apostoltól, Jakab apostol testvérétől, akit Tádéként is emlegetnek, egy levelet tartalmaz. Ezek a levelek összesen 34 oldal terjedelműek, míg Saul rabbi, alias szent Pál 14 levelét 183 oldal terjedelemben közli a katolikus Újszövetségi Szentírás. Emellé táruul még az ún. Apostolok cselekedetei c. irat is, mely 90 százalékban szintén Saul útjait rögzíti.

Aíval mindketten, János is és Márk is személyes kapcsolatban álltak az Údvözítővel, s mivel ez köztudott volt, szavaiba csak nehezen lehetett volna becsempészni álnok részleteket, durva hamisításokat, hiszen ezen evangéliumok terjedésekor még éltek Jézus valódi apostolai, akik befolyásuk által hitelesen cáfolhatták volna az álhíreket, hamisságokat. A Saul által diktált lukácsi írás esetében más a helyzet, ugyanígy másként hangzanak a zsidó Lévi Máté szájába adott részek, melyeket ő soha le nem írt. Jánosnál az előbbi még nagyobb súllyal esik latba, hiszen ő Jézus kedvenc tanítványa volt. Mindennek ellenére mindkettőjük evangéliuma átesett a megszűrtetésen, s így bővelkedik betoldásokban, illetve fel kell tételeznünk, hogy a cenzúrázó kezek és akarat jócskán töröltek a nekik nem tetsző részletekből, s toldottak be nekik tetsző részleteket.

A legújabb kutatások bebizonyították, hogy Keresztelő János a qumrani testvériség tagja volt. Azé a közösségé, akik a társadalomból kivonulva, külön társadalmat alkottak a pusztában levő lakóhelyükön. Ez a közösség őrizte meg a számunkra az ún. Qumrani Tekercseket, amelyek napvilágra kerültek, s melyeknek nyilván-

nosságra hozatalával a Vatikán mind a mai napig adósunk. Kíváncsian várjuk ezen írások közreadását, hiszen az időhúzás mögött nem sejtethünk mást, mint papi huncutságot: ezek az iratok valószínűleg halomra döntenék a zsidókereszténység tartópilléreit, s új, azaz régi, eredeti, hiteles színében mutatnák meg nekünk Jézust és tanítását. Amíg ez nem történik meg, amíg nem kerülnek hiteles, egyházi kiadásra az igazi, hamisítatlan apostoli evangéliumok, jogunk van azt kilogikáznunk a kanonizált írásokból, amit a normalitás diktál, s jogunk van ezekből a tézisekből következtetéseket levonni. Amíg a Vatikán ezekkel az írásokkal nem rúkkol elő, jogunk van azt feltételezni, hogy ezen írások olyasmiket tartalmaznak, amelyek az Egyház tanításával ellentétesek, vagy csak nehezen összhangba hozhatóak. Ez a feltételezés tovább gördülhet ezen a ponton, mégpedig olyasformán, hogy a qumráni írások valószínűleg olyan Jézus-képet tartalmazhatnak, mely ellentmond a kanonizált és megsejtségtelenítő módon meghamisított négy evangéliumban foglaltaknak.

Tehát miután tudjuk, hogy Keresztelő János és a testvériség kivonult a zsidó társadalomból, önkéntesen lemondtak a gazdaságról és feltétel nélkül Istennek szentelték magukat, feltehetően valós az az állítás Márknál, hogy „*János a pusztában keresztelt és bűnbánati keresztséget hirdetett a bűnök bocsánatára.*” (Márk 1. 4-5.) Mint a híradásból tudjuk, János, a Bemérito (hiszen ekkor keresztségről még szó sem volt) maga köré gyűjtötte „*Jeruzsálem és Júdea*” valamint a Jordán-vidék lakosságát, s Máté lejegyzéséből idézve ezt tanította: „*A pusztában kiáltónak szava ez: Készítsétek elő az Úr útját! Egyengessétek ösvényeit!*” (Máté 3.) Amikor azonban észreveszi, hogy a környezetében szadduceusok és farizeusok is jelen vannak, így támad rájuk: „*Viperák fajzata! Ki tanított arra, hogy fussatok a megtorlás elől? Teremjétek hát a bűnbánat méltó gyümölcsét! Ne gondoljátok, hogy hivatkozhattok arra: Ábrahám a mi atyánk! – mert mondom nektek: tud az Isten ezekből a kövekből is fiakat támasztani Ábrahámnak. ...*” (Máté 3. 7-10.) Ez tehát az a jánosi, qumráni mentalitás, mely előkészíti Jézus működését. Ebből pedig süt a zsidók iránti felelős ellenszenv, a mózesi tanok nyílt tagadásának a szelleme és az a vélemény, hogy a zsidók állandó hivatkozása az ősatyákra sehová sem vezet, mert Isten Országának szempontjából érdektelen dolog ez. Keresztelő János evangélista szerint azt is a zsidó papok szemébe vágja: „*Én csak vízzel kereszteltek. De köztetek áll az, akit nem ismertek, aki utánam jön (és nagyobb nálam). Arra sem vagyok méltó, hogy sarusziját megoldjam.*” (János 1-26-27.) Itt János nyíltan kimondja, aki eljövendő, azt a zsidók nem ismerik, tehát arra nem vonatkoznak a zsidó próféciák, azaz Ő nem a várt Messiás, a politikai szabadító. S Jézus valóban nem is vállalta ezt a messiási szerepet, s a zsidók nem fogadták el annak, hiszen megölték, miközben messiásukat a mai napig várják.

Látható tehát, hogy az ún. szinoptikus evangéliumok sem hangzanak egybe, mint ezt a zsidókereszténység új „apostolai” láttatni szeretnék. Együtthangzóak pusztán azok a részleteik, amelyeket ezekbe az írásokba később betoldottak. Ez a munka azonban nagyon is átlátszó, s egy ókori, primitív júdaizmus szemléletét tükrözi. Igaza volt **XXIII. János** pápánknak, amikor azt írta: „...*hamis és ókori nívón*

mozgunk ma is, amikor a pozitív tudományok és az archeológia és geológia, nem különben a megtalált sumir első Biblia is mindent világosan feltártak és megmagyaráztak."

Bízunk az Egyház józan eszében és abban a segítségben, melyet a lezüllesztett, szétzilált, egymással is ellenségeskedő, vérellen szennyezett kezű, anyagelvű keresztény egyházak Istentől kaphatnak az új évezred megváltozott körülményei között, ha majd ezt kiérdemlik. És bízunk Istenben, az Ő szent Fiában, a mi Urunkban, ki fogantaték Szentlélektől, születék Szűz Máriától, a zsidók által megöletett, de föl-támadt a harmadik napon.

Nürnberg, 2001. június 07.

Lajdi Tamás

Keresztény támadások az ősmagyar hitvilág ellen

Tisztelt Kovács Gábor Úr!

A táltos és a próféta c., a Jel c. „spirituális és kulturális folyóirat”-ban tett magyarellenes, hamis és gyűlöletkeltő megnyilatkozásával kapcsolatban a következő helyesbítő megjegyzéseket vagyok kényszerítve megtenni.

1. Kovács Gábor: „Történelmünk hányattatásai közepette, a kilátástalannak tetsző kommunista diktatúra idején, sok magyar szív, főképpen az emigrációban a régmúlt felé fordult, és a magyarság eredetében vélte megtalálni nemzetünk sajátos értékeinek forrását. Így született az 'előkelő' sumer eredet mítosza. A tárgyilagos tudomány kritikáját ez a nacionalista indíttatású teória nem állja ki.”

Ha valaki azt állítaná, hogy a magyarság a sumérektől venné származását, az valóban „mítosz” lenne. Tudjuk, hogy az MTA történelem- és nyelvtörténeti fakultásának helyi hatalma a Habsburg dinasztia által egykor pénzelt kollaboránsok utódaiból áll. Eme szellemi bünszövetkezet a Habsburg elnyomás alatt trónra segített, idegenekből álló klikk szellemi utódja. Hja, ami az egyik elnyomónak jó volt, jó lesz az a következőnek, s azóta a maiaknak is. Miután az említett mezopotámiai népesség magát soha nem nevezte „sumer”-nek, hanem – kizárólag mássalhangzókat jelölő írásbeli kultúra birtokosaként – a K-N-G-R, azaz a természetes úton mássalhangzókkal kiegészítve „kungár”, vagy a hangképzés szabályait figyelembe véve „hungár” néven jelentkeztek a történelem színpadán. Ezt a KNGR-t az angol régészet természetellenesen és meggondolatlanul „KANGAR”-ként értelmezi. Ettől eltekintve a magyarságkutatás legújabb állása szerint azonban senki sem állítja, hogy a magyarság a sumerből eredne, éppen ellenkezőleg: Kutatásaink éppen azt

mutatják, hogy az őshaza, ahonnan az említett nép a keleti Folyóközbe költözött, az a hegyektől körülzárt medence nem más, mint a Kárpát-medence, hiszen másként hogyan kerülhetett volna egy sereg „sumer” írásos emlék Erdélybe. (lásd *Magyar Adorján, Varga Csaba, Padányi Viktor, Bobula Ida* munkásságát!) Ehhez még hozzáfűzöm, hogy amikor Ön írásában a történelmi igazmondást „nacionalista indíttatású teória”-nak titulálja, s azt is van mersze ehhez hozzáfűzni, hogy „nemzetünk múltját ne az ábrándok világánál szemléljük”, az egészséges magyar nemzeti identitás ellen foglal állást, ideologizál, holott pár mondattal később megjegyzi, jobb, ha a magyar etnikum eredetéről folyó vita kérdéseinek eldöntését a „szakemberekre” bízuk. Hol itt a tudós ember etikai következetessége? Én megmondom: a szemétkosárban. Emellett, amennyiben Ön saját magával szemben szakértőket emleget, ebből kiviláglik, hogy Ön nem az, akkor pedig hogy képzelhet itt teóriákat gyártani, és azokat kinyilatkoztatásszerűen közölni a gyanútlan, tájékozatlan olvasóval, mindenféle bizonyítási eljárás mellőzésével, s kizárólag a „hivatalos tudomány” által kifejtettekkel, azaz egy hatalmi pozícióval takarózva?

2. **K.G.:** „Hunyadi János valószínűleg román származású volt, Petőfi szlovák, Damjanich János szerb, a nagy apostol, Prohászka Ottokár cseh-német, a dogmatikaprofesszor Schütz Antal német, a piarista költő, Sík Sándor zsidó származású.” Megjegyzem, Hunyadi János idején azok a Párizsban tanuló oláh diákok, kik majd csak a XIX. században születnek meg, még nem ókumlálhatták ki, hogy a többségében szláv származású *oláhokat* majdan „románoknak” kell nevezni, így Hunyadi is a legrosszabb esetben is csupán *oláh* származású lehetett volna, ha ebből az akadémiai mítoszból egyetlen szó is igaz lenne, mint ahogyan nem igaz. Miféle internacionalizmus nevében szólal meg itt Ön, amikor azt bizonygatja, hogy felsorolt nagyjaink nem voltak magyarok? Csak nem arra akar itt Ön utalni, amit a sovíniszta-cionista MTA egyik-másik idegenszívű árulója próbálgat történelmi munkáiban fejtegetni, hogy ilyen nép, hogy „magyar” tulajdonképpen sosem volt és nincs is? Hogy a magyarság csupán egy véletlenszerűen összesodródott „tátár” banda, melyeket a történelmi szél Európának pont ebbe a szögletébe sodort, mint a szemetet? Az Ön által említett idegen vérű, de magyar lelkű nagyjaink, kizárólag azért válhattak nagyobbá, mint nem magyar nyelvű vértestvéreik, *mert a magyar nyelvet használták*, ezt a toldalékolással több mint kétmillió szóval rendelkező, lélekkel rendezett isteni csodát, mely tudvalevőleg az isteni kreativitás nyelve, s különösen a magyar nyelv mint gondolatképző lelki sajátosság, azaz szellemi és lelki hatásokkal fellépő természetfeletti jelenség, természetesen visszahat az ember szellemi-lelki működéseire. Megjegyzem, hatalmas listát állíthatnánk össze azokból a magyar nagyságokból, akik valóban, vér szerint is magyarok voltak. Mindemellett *Matsumoto* japán genetikus professzor magyarországi kutatásai óta pontosan tudjuk, hogy a magyarság genetikailag önálló markergénnel rendelkező nemzet, melynek genetikai sajátosságait semmilyen más génnel való keveredés nem képes felülírni. Mondhatni, elpusztíthatatlan és megváltoztathatatlan genetikai alapokkal rendelkezünk. A lényeg azonban az, hogy a magyarság elsősorban

nyelvi-kulturális egységgé vált azok számára, akik idegen vérből születtek, mégis lelkükben magyarok.

3. Miért nevezi Ön lekicsinylően a vérszerződést „pogány rítus”-nak? Jézus maga is egyfajta vérszerződést kötött apostolaival Fénybe távozása előestéjén. A vérségi összetartozás a legszorosabb kötelék a világon, s mivel a Teremtő szándékának lenyomata ez, a legszentebb kötelék is egyben. Ezt hirdetjük, amikor a család, a nemzetség és a nemzet szentségéről értekezünk. Amikor a római egyház előkészíti a szentségi házasságra készülő fiatalokat, ezt a szentséget erősen kihangsúlyozza, hiszen ebben férfi és nő „*lesznek egy testté és vérré*”. A vérszerződés tehát nem pogány rítus, hanem a legjézusibb, azaz legkeresztényibb értelemben vett kereszténység legszentebb rítusainak egyike. Az Ön baja ezzel csupán az, hogy magyar szokás is volt egyben. Ezzel szemben ajánlok Önnek egy elkövetkező tanulmányában néhány máshonnan származó, valóban pogány és undorító rítust részletes elemzésre, úgymint az ószövegségben olyannyiszor hangsúlyozott állatáldozat, a gőzölgő belek és szétdarabolt testrészek valamiféle torz istenkép előtti leltározgatása egy vérgőzös oltáron, vagy a gyáva Ábrahám gyermekáldozatra való készsége, de ugyanígy ocsmány rítus az Egyiptomból menekülő csöcselék szomszédokat fosztogató aljassága, undorító a botra szegezett kígyó kultusza, s mindennek koronája az a közel-keleti őskori szokás, hogy békés városállamok lakóit az utolsó cse-
csemőig és igásbaromig egy szellemileg süllyedt démoni hatalom utasítására egy éjnél sötétebb, fekete kultusz keretében kíméletlenül ki kell irtani. (részleteiben lásd a hebreisztika professzorának, *Kenessey Csabának* „*Heberiana, avagy a keresztény tragédia*” c. munkájában, ahol ez a kérdés tudományos szinten, s nagyon részletesen kerül bonckés alá!)

4. **K.G.:** „A magyar nép, mely korábban, a kalandozások idején 'Európa bérgyilkosa', első számú közellensége volt (jó zsákmány fejében bárkivel szövetekezett bárki ellen, és könyörtelenül pusztított), most belépett az akkori 'európai unióba', amit nyugati kereszténységnek hívunk.” A magyarra nézvést megalázó terminusz technikuszoktól eltekintve, először is, ha valaki tollat ragad, először jó lenne művelődnie egy kicsit, s utána kellene néznie a legújabb kutatási eredményeknek. Egy tanítás nem attól válik igazzá és valóvá, mert azt a Magyar Tudományos Akadémia, vagy a Római Katolikus Egyház így tanítja. De ha ezt a magyarság iránti mély undorból nem teszi meg, legalább a régi krónikákat fellelőzhetné az illető, mert ott ilyesmikkel találkozhatna: 907. június 17-én Pozsonynál a Nyugat egyesített katonai ereje megtámadta a hazatérő és szálláshelyeiken éppen berendezkedő magyar népet, de a magyar seregtől szegyenletes verést kapnak, ahol nyugati püspökök és világi hatalmasságok is szerencsésen életüket vesztik. Ezt megelőzően a nyugati kereszténység egyik kiemelkedő személyisége, a német császár, „*Ludovicus Rex Germaniae*” a következő kijelentést teszi: „*Ug-ros eliminados esse!*”, azaz „*A magyarokat ki kell irtani!*”. Mely jézusi szeretet-től átitatott gondolat ennek az „akkori Európai Unióban” vezető szerepet betöltő uralkodónak a gondolata! Még a XVII. században is, amikor a magyarok az egyház-

történeti hamisítások eredményeképp a tankönyvek szerint immár több, mint száz éve a nyugati kereszténységre tértek, Lippai György esztergomi érsek keresztel a kezében jelenti ki: „A vasvári béke célja a magyar szabadság eltörlése és a magyarok vasba verése.” *Montecuccoli* azt üvölti az európai kereszténység nevében: „Vasvesszővel kell a magyarokat kormányozni.” 1849-ben cserbenhagynak minket, majd hagyják, hogy önhitünk megcsorbítása által „megrontassék az magyar ereje”. 1919-ben odadob minket a nyugati keresztény „únió” egy kommunista-cionista terrorista csoportnak, majd szétdarabolják az országot, s nemzetünk elveszíti területeinek 72 %-át az azon élő népével együtt. A kommunista rezsim alatt a zsidó eredetű *VI. Pál* pápa (alias Montini bíboros) fosztja meg megalázó módon az utolsó magyar hercegprímást címétől és befolyásától, s dobja a magyar katolikus tömegeket egy senkiházi, kommunista bérenc kezébe, ki a *Mindszenty* távozásával képzett úrt kellene hogy kitöltse. Ma pedig senki nem emeli fel a szavát a szétdarabolt ország ellopott részein élő magyarjaiért a római berkekben. Nagy a kussolás, uraim, magyarrontó egyházi vezetők (tisztelet a kivételnek), amikor ordítani kellene, hogy az Egyház vezetése semmibe veszi Jézus tanítását az elnyomottakról és a bajba jutottakról! Ez az – az Ön szavaival élve – az „akkori ’európai unió’, amelyet nyugati kereszténységnek hívunk”. Nem szégyelli magát senki Önök közül, amikor ma szinte minden magyar érzésektől telített egyház ordítva szólal fel a MVSZ eszement második népszavazási kényszere ellen az elszakított területek magyarjainak adandó állampolgársága ügyében, s csak a Magyar Katolikus Egyház nem emeli fel a szavát sanyargatott véreinkért, ahogy ezt sosem tette meg? S ezt a cionista/szabadkőműves körök által dögletesre formált Európa Uniót állítja Ön pienesztálra? Ennek alkotmányába nem is illik a „keresztény” jelző, hiszen ott jézusi értelemben vett kereszténység soha nem is létezett, s kiváltképpen nem hat manapság, amikor Berlinben a római katolikus egyház 38 templomot ad el egyéb célokra (disco, kiállítási terem, ifjúsági központ, mulató stb.) magánvállalkozóknak, s Kölnben, Münchenben, Hamburgban is sorra zárják be az egyházközségek kapuit.

Az Istvánt követő időben a *római pápa nyomására* a korabeli idegenlelkűek, akik István király második, szintén Gizellának nevezett felesége segítségével velencei Pétert, ezt a magyarokat mélyen gyűlölő, jellemtelen herceget juttatják a magyar királyi trónra, aki az országot második uralkodásának idején egy lándzsa képeben átadja a német császárnak, s magyar urak előtt kijelenti, addig nem nyugszik, míg az országban minden hatalmat nem helyez az idegenek kezébe, még a falusi hadnagyi és bírói pozíciókat is (Képes Krónika). Ezt a szubjektumot a római pápa segítette a magyar trónra! A Képes Krónika beszámol róla, hogy a XIII. században Magyarországon átvonuló ún. „keresztes hadak”, Európa eme szemete, a vendéglátó magyar nép szíves adakozását látván, mértéktelen irigységtől hajtva kímeletlenül rabolja és fosztogatja az országot, s a gyilkosságoktól sem riadnak vissza. Szinte nincsen olyan Árpád-házi királyunk, akit a pápa ne átkozott volna ki, mert – *Fehér M. Jenő* leírása szerint – a magyar királyok megtagadták az egyházi

adó fizetését a pápának. *Szántai Lajos* művelődéstörténész közli az adatokat azokról a megtalált pápai levelekről, amelyekben a római püspök a mongol kánnak szövetséget ajánl, s azt Magyarország megtámadására nógatja. Még maga igazságos *Mátyás* is törte fejét egy önálló magyar egyház megalapításán, mely független a római egyháztól. Ugyanakkor a francia királynak írott levelében kifejti: Magyarország nem csupán a saját határait védi a török erőszakkal szemben, hanem az egyetemes kereszténységért is áldozza vérért. Milyen kereszténység nevében teszi hát ezt? Ezen kívül a *Magyar Szent Koronával megkoronázott – mindenkori – magyar király* egyházz jogilag magasabb helyen állott a római pápánál, s a többek között pápaválasztáskor *vétőjoga* volt. Ha Ön tanult egyháztörténetet, akkor hallhatott róla, hogy ezzel a vétőjoggal Ferenc József élt is. Honnan ez a hatalom, ha nem a Magyar Szent Korona méltóságából és az Árpád-ház származásából, s királyaink jézusi, autentikus apostolságából? Ma már bizonyított tény, hogy *szent István* király – az Ön állásfoglalásával szemben – soha nem foganatosított semmiféle nyugati kereszténységet Magyarországon. Ezzel ellentétes véleménynek semmiféle krónikai vagy legendai alapja nincsen. Sem Ő, sem az utána következő Árpádok nem tettek egyebet, mint hogy egy magyar-székita vallási tolerancia alapján beengedték a római vallás követőit az országba. Istvánt nem a Szentszék avatta szentté, hanem a *Pozsonyi Zsinat*, s ezt nem a pápa hagyta jóvá, hanem a *Szatzmári Zsinat*. Így könnyedén válhatott István a keleti kereszténység szentjévé is, amire az egyháztörténetben az apostolokon, s néhány korai egyházatyán kívül más példa nem létezik, amit a konstantinápolyi pátriárka 2000 augusztus 20-án Budapesten hozott nyilvánosságra. Szent Erzsébet kivételével minden középkori Árpád-házi magyar szentünket Magyarországon, a független magyar katolicizmus szentelte fel, amit a magyar egyházz jogi felség miatt a pápai hatalom minden esetben tudomásul is vett. Hogyan lehetséges, hogy *I. András* királyunk „epitheton ornans”-a (állandó jelzője) a „katolikus” volt, akárcsak ma a világon egyedülálló módon az örmény pápának (katholikosz), s egy olyan időben, amikor még évszázadokat kell várni arra a Tridenti Zsinatra, amely először használja a Római Egyházra a „katolikus” jelzőt.

Történettudományosan bizonyított tény, hogy a Habsburgok jelenléte előtt a római egyháznak nem volt domináns szerepe az országban. Nem is lehetett, hiszen a magyarság Istvánunk idején immár 700 éve keresztény volt, igaz, nem zsidókeresztény. Erről tanúskodnak azok a csodálatos Árpád-kori tarsolylemezekon látható mellkeresztek, melyek még a honfoglalás kora magyar sírjaiból származnak, s melyeket nagyon nagy számban találtak medence-szerte. Ilyen emlékeket ismerünk az Önök által barbárnak és pogánnak tanított atillai hunok idejéből is. Csak nem akarja Ön megcáfolni, hogy a manicheizmus csodálatos keresztény vallása létezett, amikor így ír: „*Más szerzőknek az a kísérlete, hogy a kereszténységet, Jézus személyét is beleértve ’zsidótlanítsák’, teljesen irreális. Rádióinterjúban hallottam olyan úgynevezett ’keleti kereszténységről’, amelyet állítólag az ősmagyarság vallott, s amely nevében így vetett keresztet: Az Atya és Anya Szent Leike nevében.*” Valójában ez így hangzott: „*Az Atya, az Anya és a Fiú nevében,*

melyet a Szentlélek hat át". Vajon melyik „keleti” kereszténységből vált a későbbi szent Ágoston a római egyház hívévé? Az Észak-Afrikában is elterjedt manicheus kereszténységben született. Én magam megtaláltam Németországban azt a kicsi, hun-avar eredetű körkápolnát, melynek helyét most még kutatási okokból nem árulhatom el, mely a manicheizmus nyilvánvaló nyomait rejtí, s melyben egy oszlopön látható e keleti kereszténység szent háromsága: *az Atya, az Anya és a Fiú*, s melynek freskóján a megfeszített Krisztus arc Szent István arcvonásit mutatja. Nem elég badarságokat állítani, s az elavult, megcsontosodott egyháztörténeti blab-lát szajkózni, hanem utána kell járni az újdonságoknak, hiszen a tudomány nem egy megállapodott, megrögzült dogmarendszer, hanem a fellelt tények alapján állandóan változnak belső fényviszonyai. Miért van tele a Kárpát-medence árpádkori „kerektemplomokkal”, melyek tökéletes leképezései a III. század mezopotámiai kerek templomoknak? Miről beszél nekünk a pálosok egyik pilisi kolostora közelében feltárt temetőben talált manicheus kereszt? Mit keresnek a X. század magyar sírjaiban a Jézust és Máriát egyidejűleg ábrázoló keresztek, melyeken Jézus soha nem látható megfeszítve, szögekkel átvert lábakkal és kezekkel? Hogy lehet, hogy a római kereszténységben ilyen ábrázolásoknak nyoma sincsen? Milyen vallás volt az, amely a keresztben nem Jézus szegyenfáját, hanem a világmindenség jelképét látta, s eszerint ábrázolta a rá vésett alakokat? Hol térítettek Tamás, András, Péter és Jakab apostolok, kik közül egy sem tette soha lábát római felségterületre? Párthiában, Mezopotámiában, Indiában, bizony. S mindezek nyomán: akkor milyen kereszténységnek hódolt Árpádtól Istvánig, s Őrajta túl is minden magyar királyunk Mátyásig? Ezek a valódi és a lényegét érintő kérdések, Kovács úr, s az ezekre adott igaz válaszok adják a magyar történelmi igazság tetemes részét! Emiatt az elkötelezettség miatt ostorozza a mindenkori középkori pápai hatalom a mindenkori magyar királyt, ezért átkozza *meg* (kiátkozni nem tudta, hiszen ki csak azt lehet, aki már bent van) a pápa többször is kollektíven a magyar népet, ezért kap pápai átkot **II. András** királyunk, s ezért átkozzák ki válaszképpen magyar papok és főpapok egy Budán tartott egyházi összejövetelen a minden jézusi tanítással ellentétben átkozódó római püspököket és papjait. A magyar egyháznak végre észhez kéne térnie: A magyar kereszténység Mátyásig független a pápai hatalomtól. Elrómaisításunk, azaz eljudaizálásunk mindig nyugati, s kizárólag *politikai-financiális indítékkal* rendelkezett, de egyetlen krónikai megjegyzés sincsen arra vonatkozólag, hogy Magyarország népét a Habsburg elnyomás előtt bárki is megpróbálta volna a római egyház keblére téríteni. Ellenkezőleg: a magyar királyoknak állandóan meg kellett védeniük nemzetünket a római inkvizíció erőszakosságától és arroganciájától olyan időkben, amikor áruló ült a magyar trónon. Így az sem igaz, amit Ön itt közöl: ti. hogy a magyarság valaha is a Nyugat részévé vált volna, illetve ahogy Ön fogalmaz: ti. hogy az istváni térítés nyomán „...belépett az akkori európai unióba, amit nyugati kereszténységnek hívunk.” Látja, itt az igazság gyökere: Ön itt tulajdonképpen azonosítja a középkori római kereszténység belső emberi minőségeit a mai szabadkőműves, cionista érdekeket kiszolgáló, gyalázatos, sátnáhitű eu-

rópai politikai vezetéssel, s ezzel akaratlanul is ez egyszer igazat szól. A mai EU-nak valóban cca. annyi köze van a galileai Jézus tanításához, mint a középkori római egyháznak. A középkor római egyháza egy hamis teológiai alapokra épített, hódító, adóbehajtó, szabad népeket rabságba hajtó hatalom volt, előképe minden azóta megalakult és megbukott „internacionálénak”, mely aztán inkvizítorai által évszázadokon át a tömegmészárlás kategóriáját is kimerítette. A magyar nemzet eltörlésére tett nyugati igyekezet – remélhetőleg – utolsó ténykedése, melyet ma „európai uniónak” nevezünk, ez a gyalázat most történt meg véglegesnek látszó érvénnyel, de reményeink szerint nem éli túl az eddigi szabadkőműves szándékú egyéb uniók életkorát. Az EU-ba győmőszőlésünkkel eljutottunk Jézus sorsában osztozó, választott magyar népének kálváriája során a sírbatételig, melyet most az Önhöz hasonló, idegen érdekeket kiszolgáló lakály-értelmiség fellépésével a „szál-la alá poklokra” történelmi-keresztúti fázisa követ, s amelyet törvényszerűen a magyar feltámadás fog megkoronázni. A nyugat mindig cserben hagyta ezt a népet, a világi nyugat éppúgy, mint az egyházi nyugat. Ma sincsen ez különben, amikor immár a második pápa nem tesz eleget a csángók könyörgéseinek, hogy magyar papokat kaphassanak, sőt, a könyörgő levelekre válasz sem jön, vagy hogy a szlovákiai magyarok nem kaphatnak magyar püspököket. Ezt még megtetőzi az a római szemtelenség, a szlovák katolikus püspöki karnak megengedik, hogy átalakítsák a szlovákiai egyházmegyéket egy szerves, történelmi rendszerből egy földrajzilag vertikális rendszerbe, melynek célja, hogy ily módon a magyar etnikum minden megyében kisebbségbe szoruljon a szlováksággal szemben. Ezt az arcátlanságot a pápai hatalom nem a középkorban, hanem manapság követi el! S ezek ellen a magyarelles törekvések ellen Önöknek egyetlen sor mondanivalójuk sincsen. Ennek alapján kijelenthetjük, hogy a Római Katolikus Egyház ma is faji alapokon ítélt, s tesz életbe- és húsba vágó különbségeket nemzet és nemzet között, s nem tartja szem előtt, hogy mit jelent eredetileg a *Pax Romana* eszménye!

5. Ezen túlmenően közlöm Önnel, hogy a „kalandozások” megnevezés, melyet Ön oly igen nagy kéjjel használ azokra a csodálatosan organizált, katonailag a történelem legmagasabb fokán lefolytatott hadjáratokra, melyeket a kor és minden idők legeslegnagyobb hadi zsenije, *Bulcsu* (=Bölcs) vezér irányítása alatt a magyarság a nyugati hatalmak ellen folytatott, badar dolog. Hogy magyar seregek álltak ebben a korban másokkal szövetségben, ez a hadászat történetében nem különös dolog. Az embernek néha az eszé is kell használnia, különösen akkor, ha aljas ellenséggel áll szemben. Mellékesen ezek a hadjáratok azt is célozták, hogy a kései hun-magyarok, másként avarok leszármazottaitól a német császárság által elorzott magyar kincsek visszakerüljenek jogos tulajdonosukhoz. Ezért irányultak a támadások általában olyan pozíciók ellen, ahol római vallású kolostorok és egyházi központok léteztek, hiszen e kincsek javát ezekben őrizték. Így a „kalandozások” helyett a jövőben inkább beszéljünk igazságos, joghelyreállító, hatalmas magyar hadjáratokról, csodálatos magyar hadi sikerekről egy anyagi, rabló, erkölcstelen, züllött és barbár Nyugattal szemben. (Úgy emlékszem, példának okáért, hogy a van-

dálok, kikről a „vandalizmus” fogalommal vált, nem magyar törzs voltak.) Nagyon sajnálatos és csodálkozásra jó okot adó dolog azonban, ha Ön a magyar nemzet kebelén élve, egy magyar nevet hordozva így fogalmaz irományában: „A magyar nép, amely korábban, a kalandozások idején 'Európa bérgyilkosa', első számú közellensége volt (jó zsákmány fejében bárkivel szövetkezett bárki ellen, és könyörtelenül pusztított), most belépett az akkori 'európai unióba', amit nyugati kereszténységnek hívunk.”, meg kell kérdőjelezni az Ön magyarságán kívül normalitását is. Aki ilyen vehemenciával ír aljasságokat a saját népéről, vagy végtelenül ostoba és műveletlen, vagy végtelenül rosszándékú ember. Mondja, Kovács úr, nincsen szégyenérzete? Vagy ne adj Isten, csak nem tetszett egy olyan kisebbség köreiből leszármazni, amely elemi szinten, úgymond „genetikailag” (amit mi, magyarok „zsigerinek” nevezünk) gyűlöli a magyar nemzetet?

6. Téved, uram, amikor azt írja, hogy az EU-ba lépéssel immár „Nyugat vagyunk”. Nem vagyunk Nyugat, sosem voltunk és sosem leszünk, mint ahogy Kelet sem vagyunk, bár ott származásilag igen sok keresnivalónk van. *Mi vagyunk Európa*, mert Európa egyetlen, ma is államban élő ősnépe vagyunk. Nyelvi és genetikai bizonyítékok ezrei állnak a rendelkezésünkre ennek bizonyítására, s a legfőbb bizonyítékok nem is tőlünk, az Ön által gyűlölt magyar patriótáktól származnak, hanem amerikai és európai tudósok írják le ezt először a kilencvenes években. Büszke vagyok a csíksomlyói ferences házfőnökre, aki Önnel ellentétben nem berúg a befogadó nemzetbe, szállásadó gazdájába, hanem 2006 pünkösdjén újra csomózza az ő-szövetséget ujjur testvéreinkkel, s ezt megáldotta a Szentháromság és a Boldogasszony, a Babba nevében. Csodálatos volt látni, amint keleten maradt testvéreink, akik mellesleg muzulmán vallásban nevelkedtek, elfogadták a Boldogasszony áldását egy magyar katolikus templomban lefolytatott, csodálatos szertartás keretében.

7. Hogy Ön mennyire nem érti a magyar őshagyomány jelképeinek szerepét, az a naivitásnak álcázott ostobaság egyszerűen lenyűgöző. Közölt saját versezetének, a „Csodaszarvas”-nak részletét emelem most ki, melyben Hunor és Magor szarvasűzési legendáját próbálja minden jelentésétől megfosztani, új, sosem volt jelentéssel és szimbolikával felruházni, s igyekszik a magyar ember arcába köpni sosem volt barbárságának epéjét. Most idézek a nevezett bókversből: „Ott ,ott! Szalad a szarvas, agancsai közt viszi a Napot – / Huj, huj! Mögötte az üldözők hajszája robog - / Hajrá! Nyíl szisszen, összeesik, elérik, elvágják a torkát, / megnyúzzák, kibelezik, sűtik a húsát tűzön / a hunori-magori hordák –...”. Sokat ebből az irodalmi torzszülöttből nem nagyon érdemes idézni, hiszen amúgy is hemzseg az Ady verseiből lopott fordulatokkal (pl.: Ady: Az eltévedt lovas: „S a ködbozótól kirohan / Ordas, bölény s nagymérgű medve”; Kovács: Csodaszarvas: „Bölény bölődül vagy medve mordul -...”), mégsem lehet elmenni a belé rejtett rosszindulat, magyarellenesség mellett. Hiszen ősmítoszunk csodálatos asztrálmítikus világába ront itt Ön bele. S teszi ezt a sorokból messze szagló magyargyűlöletből. Milyen késes szellemi maszturbációt végez Ön a „hunori-magori hordák” említése eseté-

ben, akik barbár módon meggyilkolják a csodaszarvast, beleit ontják, darabokra vágják. Mondja kérem, nem téveszti Ön össze a szarvasűző magyar hercegeket egy füstoszlopot követő hordaszerű népalakulattal, mely az őskor vége felé a szaudi sivatagból bukkan föl gyilkolva és dűlve a Kelet ekkor már évezredek magaskultúráinak köreiben? De mondja, kérem ugyanakkor, honnan szedte ezt a töméntelen, versbe öntött hülyeséget? Tudjuk jól, itt nem másról van szó, mint arról az őszövet-ségi ősgyűlöletről, amivel a hungár ókor vége felé a sivatagból előbukkanó júdai hordák fordultak Nimród istenkirályi felségének hatalmas titkai és csodálatos birodalmi eredményei felé. Nimród, akit a csillagos égen az Orion csillagkép jelöl örök időkig, hatalmas szellemi fölényrel rendelkező első királya az emberiségnek. Birodalmakat alapított, majd egy szeretetkultusz nevében egybefűzte az egybefűzhetőt: uralkodott szószerint Isten kegyelméből napkelettől napnyugatig, azaz a mai Észak-Indiától a Földközi tenger partjáig. Ő az Ős-Ten akaratából született, küldetett uralkodó, aki a hermetikus bölcsesség által megőrzött Ős-Ten-i gondolatot először öltötte emberileg megélhető formába, s amit Jézus, a galileai Istenfi úgy fogalmazott meg a legszentebb imádságban: „*Amint a mennyben, úgy a földön is*”. Hogy merészeli ezt a hagyományt a szájára venni Ön, egy olyan szubkultúra képviselője, mely egy teljes évezreden keresztül gyilkolt és hódított, toleranciát nem ismerve, miközben a mediterrán Jézus csodálatos tanítását próbálta a saját hasznára interpretálni, s nem állotta ennek a Fényből született Istengyermekeknek a nevében mindazon emberi csoportokat kiíratni, akik az eredetit, az autentikusát keresték, mint a bogumilok, a patarénusok, a katarok, s akik általában véve a gnosztikus tamási, jánosi, péteri, andrási apostoli hagyományt szembeállították a farizeusi, zsidó gyökerű Teologia Saulinával (pardon: Paulinával). Az említett programversezet végén Ön magyarázatot fűz az egyébként értelmetlen irományhoz: „A megölt és föltámadt csodaszarvas által jelképezett titok természetesen Jézus Krisztusra utal; a kétféle interpretáció az önmagában és a természetben bízó pogányság és a kegyelemre hagyatkozó kereszténység – mondjuk így: a *tálto* és a *próféta* interpretációja.” Micsoda badarság ez? – kiáltana föl az ember első látásra az értelmetlenségen megdöbbenve. Ennek tükrében azonban már érthető, miért hamisítja Ön meg az eredeti Hunor-Magor mítoszt illetően: „Utána, utána! A két herceg a lovakra vagdal. / Fut a szarvas, agancsai közt a tündöklő Nappal! / Futnak a paripák, nyomában a rejtelmes Lángnak. / „Ügyis elérlek – mondja Hunor – s akármi vagy, lángoló darabokra váglak.” Tehát Ön azt sugallja ezzel, hogy a magyarság ölte meg „Jézust”, a magyarság, a romboló, pusztító barbárság, ahogy másutt fogalmaz cikkében, „Európa bérgyilkosa” a felelős a zsidó messiás által képviselt európai kereszténységet ért középkori és legújabbkori pusztításokért. (Valahogy összecsengenek a fülemben ezek a gyalázkodó szavak annak a főrabbinak a szemtelen kitételeivel, aki mint *prófétai* utód, a magyar kultúrát, azaz a táltosi hagyományt azonosította a bögatyával és a fityűlős barackkal, amely utóbbi egyébként a zsidó Zwack találmánya.) Ezzel burkoltan utal Ön a szlogenszerűen használt, soha el nem követett, mégis kollektívnek beállított magyar bűnösségre a

zsidóság mindenkori fájdalmainak ürügyén. Ezek az egykori „bűnök” természetesen csak annyiban bűnök, amennyiben a kultúrfölény, a gyilkos zsigeri indulatokkal szembehelyezkedő, mindenkori magyar vendégszeretet, egy általános, ősi nemzeti szakralitás, egy emelkedett erkölcsi és etikai fölény bűnök egy olyan őskori mentalitással szemben, amelynek általános jellemzője a mások, egész népek kiirtásig menő, elemi gyűlölete, a tolvajlás, a rabszolgatartás stb. Kedves Kovács úr, ha Ön nem is örül ennek, mi észrevesszük, hogy kilóg a kaftán alól a lóláb. Mindezen túl az Ön „interpretációja” manipulatív, hazug és semmi, de semmi köze sincsen semmiféle történelmi tényhez.

8. De Ön még ennél is tovább merészkedik. A „Mit mond a táltos?“, majd a „Mit mond a próféta?“ c. fejezetekben Ön megkísérli szembeállítani az ősmagyar táltos hagyomány hittételeit (melyeket, meg kell jegyeznem, még nyomokban sem ismer!) és a zsidó prófétái tradícióból eredő ún. zsidókereszténység tanítását. Először is el kell mondanom Önnek, hogy miután Jézus nem Józseftől származik, a zsidó hagyomány tanítása szerint is Jézus nemzsidó származású („*Jöhet-e valami jó Galileából?*“). Hogy a Máté evangéliumához hozzászerkesztettek egy családfát, mely Istenünk szent Fiát az aberrált, szexuálisan túlfűtött, barbár és gyilkos Dávidhoz, s rajta keresztül a gyermeke torkát bármiféle kívánságra ész nélkül átvágni kész, s a feleségét minden erkölcsi megfontolás nélkül egy idegen királynak szexuális játékokra felajánló Ábrahám figurájához kösse, nagyon átlátszó trükk. Minden normális kereszténynek el kellene hát döntenie, hogy Jézus József törvényes fia-e, vagy pedig az Istené. A római teológia általában kikerüli ezt a számára kényes kérdést. Hogy Jézus valóban a *krisztus*-e, azaz a zsidók számára elküldött *messiás*, arról a legjobb, ha Őt magát, illetve a keresztény teológusokat kérdezzük. A római egyház által szerkesztett *Abel-Zsuzsanna Képes Bibliai Lexikonnak* a *messiásra* vonatkozó része így ír: „Igaz, Jézus személyisége, tevékenysége és sorsa nem felelt meg minden zsidó messiási elképzelésnek.” Majd a *Jézus Krisztus* címszó alatt: „Maga Jézus nem engedte, hogy Messiásnak vagy görögösen Krisztusnak nevezzék, mert ezzel azt a benyomást kelthette volna kortársaiban, mintha földi királyságot kívánna alapítani.” Vannak tehát a római kereszténység teológusainak, tudományos embereinek soraiban is normális emberek. Jézus nem csak a messiási szerepkört utasította el, mely tehát nem az emberiség megváltójának, hanem – nem lehet eléggé hangsúlyozni! – EGY EVILÁGI ZSIDÓ KIRÁLYNAK a szerepköre, hanem a zsidó vallási tanítást, sőt a zsidó istenképet is elutasította, amikor az Őt lefattyúzó zsidók („*Mi törvényes gyermekek vagyunk...*“) képébe vágja: „A ti atyátok az ördög.”, vagy ugyanitt: „Hazug ő kezdet óta, a hazugság atyja.”, amint az János evangéliumában olvasható. Így nyilvánvaló, hogy Jézus semmiképp sem követ olyan vallási felfogást, mely a zsidó hagyományra épül. Mivel a „*messiás*” kifejezés héber fogalom, talán bízunk a zsidó hittudósok normalitásában annyira, hogy ők jobban tudják, mire várnak évezredek óta, s még ma is. Ébredjen fel hát végre a magyar kereszténység, s fordítson hátat minden olyan despotikus vallási elvárásnak, mely mindenáron megpróbálja Jézus kései tanítványait a zsidó

vallási keretekbe telergetni! Hiszen „Az igazság szabaddá téssen titeket.” Így aztán alapjaiban megdől az a „kovácsi” tanmese, miszerint „A teljes zsidó kinyilatkoztatás szerves része a krisztusi hitnek, valamint az is, hogy Jézus Krisztus embersége szerint *zsidó*, Dávid fia, Júda törzsének oroszlánja, a zsidó próféta által megígért Messiás.” Erre a normális ész ennyit mond csupán: „blabla.”

9. Ön igen botor módon összemaszatolja a magyar *táltos* vallást a keleti *sámánizmussal*. Ha nem tudná, pl. a finnugor sámán a többi sámánokhoz hasonlóan mindig segédeszközöket, hallucinogén anyagokat, gombákat, alkoholt, enyhe és nehezebb kábítószeret használt és használ a *transz* eléréséhez. A magyar táltosnak Istentől eredően *hatalma van*, s *nem kell transzba esnie* ahhoz, hogy Istennel, a Teremtővel kapcsolatba lépjen. Erről meggyőződhetünk, ha a magyar táltos-inkvizíció történetét feldolgozó *Fehér M. Jenő* munkásságába belepillantunk, vagy pl. a *Wass Albert* által is irodalmi formában feldolgozott néphagyományi gyökerekkel ismerkedünk meg. Ennek a mintegy hatezer éves, vagy még annál is sokkal öregebb vallási hagyománynak semmi köze sincsen a *New Age*-hez, s az eredeti hagyomány nem tehet arról, hogy egynémely szélhámosok a fellépő igényt kihasználva táltos iskolát hoznak létre, mint ahogy a kereszténység tanainak sincsen semmi közük pl. a Scyentologie-hoz, vagy a Hit Gyülekezetéhez, melyek azonban a zsidó-kereszténységtől összelopkodott hagyományt is hirdetnek, hogy alantas céljaikat elérhessék. A ma Magyarországon felszínre kerülő valódi táltosság tulajdonképpen sosem tűnt el a színről. Falusi életünk bábaasszonyai, gyógyítói, a csodatevő öregek, csontkovácsok, a rejtőzködő, s ma már egyre kevésbé rejtőzködő táltosság letevéteményesei túléltek az idők, s máig léteznek. A táltosok hagyományában azonban központi helyen állt és áll Jézus megváltó személye és tanítása, s a középkori perekben nem is eme tanítás miatt ítélték el őket a papi bíróságok, hanem nagy számban azért, mert a római egyház papjaival ellentétben *ingyen* és ráadásnak *sikeresen gyógyítottak*, s közelebb álltak a népi vallásosság, a népi kereszténység gyökereihez, mint az egyházi hatalom életidegen, jólétben tobzódó képviselői. A táltos tehát a középkori római egyház számára vörös posztó, hiszen a gyógyítás *jól jövedelmező üzletét* vette ki a kezéből. Mi erre a logikus válasz? Ki kell irtani őket, nemdebar? Így semmi köze ennek a hagyománynak sem a *New Age*-hez, sem pedig valamiféle, Ön által emlegetett „magyar nacionalizmushoz”. Az azonban, hogy Ön melyik internacionálé tagja, ezek után nem kétséges. A próféta és a táltos, azaz az ószövetségi zsidó jóvendőmondás és az autentikus jézusi táltos kereszténység közötti különbségre nem tudunk jobban rámutatni, mint ahogy ezt elfeledett magyar költőnk, *Harsányi Kálmán* a XX. század elején megfogalmazta: „A Te parancsod: „Ölj, mert enni kell!” / Közülök egy azt mondta, hogy – „Ne ölj!” / Rothadva mállt a te Mózesed el, / Miénk még márványkőben tündököl. / Világodban erőseké a gyenge, / Nagy Álmodónk a gyöngéket ölelte, ...” Igen kevésbé tisztelt Kovács úr, ez az igazság, s nem megfordítva!

10. Ön ezek után a magyar jellemet próbálja meg ecsetelni. Ezt Ön jóindulattól csepegeve három vonásban fogalmazza meg: „A puszta”, „Eb ura fakó”, valamint

„Így mulat egy magyar úr.” Az elsővel azt a vonást domborítja ki, hogy a magyar *magányos, depresszív* lélek. Ha ebben egy szikrányi igazság van is, annak oka, hogy a magyarságot évszázadok óta olyan szellemi árvízkárosultak vezetik az orránál fogva, akik – Önhöz hasonlóan – eredetének hiteles tényeit kétségbe vonva hazugságokat tanítanak neki saját származásáról. A második abban kulminál, hogy „a magyar rebellis náció”. Hát, kedves Kovács úr, reméljük, hogy még ma is az, s hogy egy valódi, alapokat érintő rebellió nyomán az Ön által írottak szellemi megbízó valóban végleg eltűnnek a magyar színről. A harmadik, tételesen, hogy „a magyar tékozol”, annak igazságát bizonyítja, hogy Önt is megtanította valaha magyarul írni és olvasni. Kár volt! Így ez utóbbiakban egyetértünk.

11. Summa summárum: A prófétákból tehát nem kérünk, kiváltképp a régiek mai utódaiból nem, akik minden arcátlanság határát átlépve *lemicisapkázták* a Magyar Szent Koronát, a Szent Jobbot „*húscafatnak*” nevezték, de az Önhöz hasonló hamis prófétákból, kollaboráns szubjektumokból sem. Ön és az Önhöz hasonló ne aggódjanak, hagyjanak nyugodtan magunkra a Magyar Hazában, nem fogjuk zokogva távozó lábuk nyomában csúszni az utiport. Megvannak a magunk történelmi prófétái, akik a magyar léleknek mondanak is valamit, építenek, s nem rombolnak és hazugul nem gyalázkodnak. Az ő fényes jézusi táltosságukra fogunk hát a jövőben koncentrálni, s nem az Önhöz hasonló ószövetségi persziflázsokra, melyek amúgyis csak peremjelenségei a valódi magyar életnek. Ne nevezze hát a magyarokat barátainak, hanem írjon pl. cikket a júdaizmus valódi történetéről, mely témában valóban hiteles lehet, ha el nem kezd hazudozni, mint a rólunk frottakban!

Lajdi Tamás versei

Imádság tél előtt

*Hazahoztam a hitemet, Uram,
hazahoztam szakadt batyuban,
s leteszem elébed.*

*Te magok szívében égő,
légy hozzám, Égi Láng, elnéző,
halkul a zsoltári ének.*

*Halkul a szívverés, Uram,
s megáll a hideg hamuban.*

*Vezér, s füstoszlop kéne,
hogy kivezesse népemet,
hol a tisztesség a rend,*

*Te elibéd,
a tiszta fényre.*

Lúdbőrös háttal, állandó köpködésben

Áll az Ember Embernek Fia
áll a poklok tárgyalótermében
áll az emberek előtt elítélten
áll mint néma hajó elmerítő vizen
áll görcsös kussba fojtott lélekkel
áll a kutya szimatoló ősztönével
áll az Ember Embernek Fia
áll és ügyel kiáltó szelek szavaira
áll mintha borostyán örök kövülete hullámozná körül
áll mint fájdalom mely érzéketlen kőekbe lelkesül
áll mint a torz álom izzadságcsöppje a homlokon
áll mint kihegyezett karó fegyelemre leszúrva szikkadt homokon
áll mintha várná ítélet mondassék s nagy leomló
dörgéssel gördüljön Pilátus húsos ajkain alá az ecce homo
áll mint kisgyermek megverve szédelegve
s csapzott hajában kiserkent vérenek csillan cseppje
áll miként állítják fordul amerre mondják
széttárva karjait egymáshoz szorítva két szikkedt combját
áll s mosolyog a szegekre tépett rongyos mosollyal
szívében a terített asztal emléke sejlik kenyérrel s tiszta borral
a megtört kenyér illata forrón lebben...
mondják ember nem szólott soha szebben
áll két lator közt lúdbőrös háttal dacolva
állandó köpködésben mintha szegyenfa volna
áll szenvedéstől fellobbanó nagy fekete szemekkel
áll feszült deszkán ajkán izsóp epével és ecettel
átszúrják oldalát látom a hullott testet
csontjai s izmai utolsót roppannak vonaglanak remegnek
aztán hogy élükre gördülnek kőek s sziklák
elrejtve rég betemetett sírok vezeklő ősi titkát
aztán hogy szétreped hosszában az arannyal hímzett hamis kárpit
s dörög
az ég s a föld nyeli a sötétség fájdalmas sziporkáit...
áll a kékleplű férfi a Genezáret tavánál újra
s a halászok lelkét mint tavaszi fűszagú szellő megérinti a csoda ujjá
s csatakosan rohannak a parti sás bokájuk köré tekerődik
Péter is elhányja összekuszált hálóját s evezőit
s örömtől borzong meg a partmenti tavi sás
mert érzik új tavasz van s van új feltámadás

s a sötétség az egek örvénylő bőréen felszakad
s a gonoszság püffedt ikonján izzadság gyöngyei izzanak
mert áll az Ország s a szentek füle sóvár
gyönyörre készen hallgatja zeng a zsoltár
álmok életre kelnek repedt falak ma egybefornak
megnyílik végre titka az izzadság árán szerzett kenyérnek és a
bomak

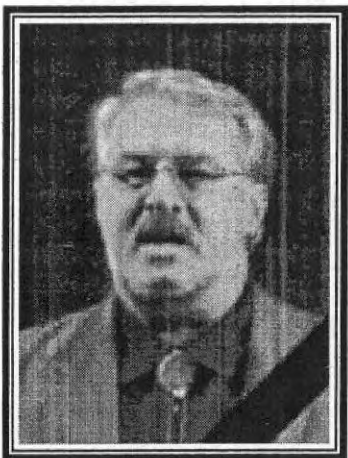
s áll az Ember Embernek Fia
fején a tövisből rózsza virágozik
látom látom eljönni az Égi Királyfit
fényesség tölti be ma a testet és a lelket
a végtelen terek angyalai is énekelnek
megszólalnak a harangok falvak felett s a városokban
s felragyog az elveszett gyémánt a piszokban
áll az Ember Fia fehér angyali ruhában
áll mint tavaszi rügy ékelve szikkadt ősi fában
áll és vigyázza az új élet fiatal rendjét kitarva
karjait a szeles tavaszban csillogó világra.

Hazám

Otthon a hallgatás, s a semmi,
itt a csillogás, s a zaj hazug.
Legalább Te légy egyértelmű,
mint tavaszi szántások között az út.
Nem értek semmit már, csak sodor
– faltól-falig ver s vet a vér –
egy érrendszer szeszében a kor.
Légy egyértelmű hát, mint egy gótbetű,
mint egy vízköpő a katedrális falán,
ha hozzád fordulok becsukott szemekkel,
s frissen mosott
tenyereimben
felfoglak, mint a szél szagát,
Hazám.

Búcsú Lajdi Tamástól

Könny és fájdalom övezi Tamás barátom földi maradványait. Az utolsó pillanattig szilárdan hittük, hogy életereje, élni akarása legyőzi a gyilkos kórt. S most megrendülten állunk itt mellette.

Pedig nem a sajnálat illik igazán Hozzá. Szép, tartalmas, teljes életet élt. Sokrétű, gazdag munkássága kerek egész életművé állt össze. A szerető, harmonikus, hívő családból induló érdeklődő, szépen csellózó mohácsi általános iskolásból mindent tudni, látni vágyó esztergomi ferences diák lett, majd a pécsi főiskolai évek jöttek és a Szélkiáltó. Nagyszerű sikerek, az egész ország zengett dalaiktól. Kazetták, lemezek. Az első csúcs. De nem az emberi hiúság, hanem az Isten felé nyitás csúcspontja. Ady: *Imádság háború után* című versének feldolgozását azóta se énekelte más.

Akkoriban Magyarországon nem volt keletje a hívő katolikus pedagógus házaspárnak, mindehánth akadt egy-egy „jóakaró”, aki nem viselte el, hogy beosztottjai nyíltan vállalták hitüket. Németországig kellett menniük előlük. Burg Kastl, magyar gimnázium. Az újabb csúcs. Ott is hazáját, a magyar ifjúságot tudta szolgálni a kollégium igazgatójaként. Egészen addig, amíg ott kinn el nem romlott a levegő. Akik itthon romboltak és rombolnak, oda is megtalálták az utat. Az egykor nagyhirű, erős iskolát addig süllyesztették, míg mára végképp elsüllyedt. Szörnyű volt látni munkájának tönkretételét. Bele is betegedett.

De ekkor sem télenkedett. Felesége hősieen állt mellette, vigasztalta, bátorította, erősítette. A magyar östörténet, a végre őszintén kimondható régi-új igazságok népünk múltjáról, kultúrájától, vallásáról új erőt adtak Neki, óriási energiát, intenzív kutatást, amelyből könyvek sorozata nőtt ki. A *Szakraális magyar történelem*, a *Magyar örökség – örök magyarság*, a *Regnum Marianum katonája*, a *Búza és konkoly* az Ébredés sorozat legnépszerűbb kötetei lettek. Előadások, kapcsolat a téma minden fontos kutatójával. Az újabb csúcs, immár a harmadik. A betegség azonban lassan, alattomosan dolgozott szervezetében. Műtét, melyre az operáló orvos azt mondta, hogy életben maradása isteni csoda. Újabb erő, 8 év kegyelem. A kapott időt égi ajándéknak tekintette. Édesanyjának mondta: „*Ha tudnám, hogy életem feláldozásával megmenthetem hazámat, hogy ismét Mária országa legyen, boldogan hoznám meg ezt az áldozatot.*” Újabb műtét, szörnyű kezelés. Aztán néhány hete azt mondta, hogy befejeztem, nem írok többet. Az elköltözése előtti dél-

után még rendezte függőben lévő dolgait, elvégezte új könyvének, *A szkíta-magyar kereszténység megéled* című munkájának a korrektúráját – utolsó könyvéét. Megbékélt a világgal, mosolyogva imádkozta át magát a másik világba.

Odafönről tovább súgja szívünkbe, fejünkbe hitét és hazaszeretetét. Az a dolgunk, akkor vagyunk méltók emlékére, ha meghalljuk és továbbadjuk ezt a hangot.

Drága Tamás, ott fönt imádkozz értünk!

Kovács Győző

a mohácsi Kolping Alapfokú Művészeti Iskola igazgatója